

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἑκτος

Συνδρομὴ ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἰτησίαι.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

16 Ἰουλίου 1878

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΥΠΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΗΣ
ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΑΜΑΛΙΑΣ

Αμαλία

Ο ΔΥΣΜΟΡΦΟΣ

[Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, ὑπὸ * K.]

Συνίξις: 181 σελ. 442.

Ἐνδεκα ἔτη εἶχον παρέλθει, ὁπότε αἶφνης ἦλθον διαταχὰ ἐκ Παρισίων διὰ τὰς ἀναγκαίας ἐν τῷ πύργῳ προπαρασκευὰς πρὸς ὑποδοχὴν τῆς οἰκογενείας.

Ὁραίαν τινὰ ἐσπέραν τοῦ Ἰουλίου μακρὰ σειρὰ ἀμαξῶν ἀνῆρχετο τὴν μεγάλην ὁδὸν τῆς Καρστώνης, ἣ δὲ κατοικία τῶν Βρανδώνων ἀποκατέστη ἐκ νέου ζωηρὰ καὶ θορυβώδης.

Ἐν τούτοις τὴν φορὰν ταύτην ἡ κίνησις δὲν προήρχετο ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν προσκεκλημένων ἄκρων κομψῶν, ἀλλ' ἀπὸ πάντων τῶν ἐρπετῶν τῆς δημιουργίας: πάντων ἐκείνων τῶν ὄντων, ἅτινα μία μεγάλη οἰκογένεια μετὰ μακρὰν αὐτῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ διαμονὴν ἐπαναφέρει ἀείποτε ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ τῆς. Παιδαγωγοὶ ἐκ Γαλλίας, Γερμανίας καὶ Ἰταλίας, ἡ θαλαμηπόλος τῆς μιλαΐδης καὶ ἡ Ἑλβετὶς τροφὸς τῶν κορασίδων, ὁ Γάλλος θαλαμηπόλος τοῦ μιλόρδου καὶ ὁ Γάλλος μάγειρος τοῦ μιλόρδου, καὶ... πῶς νὰ εἶπω; ὁ διευθυντὴς τῆς συνειδήσεως (ὁ πνευματικὸς) τῆς μιλαΐδης, φλυαρῶν εἰς κακὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν καὶ ἐπὶ μακρὸν ἐξετάζων τὰς εἰκόνας, ὁ ξένος ἐπόπτης τοῦ λόρδου Λουδοβίκου, ὁ Ἀλβανὸς ἀκόλουθος τῆς μητρὸς τοῦ, κ. τ. λ., κ. τ. λ.

Ὁλος ὁ κόσμος οὗτος ἐπλήρου θορύβου καὶ σκηνδάλου τὰ ἀπὸ μακροῦ ἤδη χρόνου σιωπηλὰ τοῦ πύργου διαμερίσματα. Δὲν ὁμιλῶ περὶ τῶν διαφορῶν εἰδους καὶ πάσης ἐργασίας ὑπηρετῶν καὶ θεραπαινίδων δευτέρας τάξεως, ἀνησυχῶν ἀνθρώπων, ἕνεκα τῶν ὁποίων καθίστατο ἡ οἰκία αὕτη ἀληθὴς πυργοποιεῖα, μεθ' ὅλας τὰς φαινομένους αὐτῆς ἀπαιτήσεις καὶ τὴν ὑψη-

λὴν περιωπὴν. Ἄπας οὗτος ὁ ὄχλος τῶν δούλων ἦτο τετράκις πολυαριθμότερος τοῦ δέοντος, μὴ ἐπαγρυπνούμενος δὲ παρεδίδοτο εἰς πᾶσαν ὑπερβολήν. Οἱ μὲν ξένοι ἤριζον ἀδιακόπως, οἱ δ' ἐντόπιοι παρεπονούντο. Ζηλοτυπία, ὀκνηρία παρὰ τοῖς ἀνθρώποις τοῦ σταύλου καὶ τοῦ προθαλάμου, διαθορὰ καὶ καταχρήσεις παρὰ τῷ ἐπιστάτῃ καὶ τῷ οἰκονόμῳ... Ταχέως δὲ ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ κρίνω καὶ τοὺς κυρίους.

Ἡ μαρκησία μὲ ὑπεδέχθη μετὰ μεγάλης τρυφερότητος... φαινομενικῶς μόνον εἶχε προσπαθήσει πάντοτε—ἀγνοῶ διὰ τίνα λόγον—ὅπως μὲ ἀναγκάσῃ νὰ λησμονήσω, ἕνεκα τῶν δειγμάτων τῆς εὐνοίας δι' ἣν μὲ ἐπλήρου, τὰς μετὰ τῆς μακαρίτιδος μαρκησίας Βρανδώνος ἀρχαίας φιλικὰς σχέσεις μου, μεταχειριζομένη με ὥς ἐν τῶν σημανόντων ἐν Καρστόνῃ προσώπων. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου οἱ ἱατροὶ εἶναι συνήθως προνομιῶχοι παρὰ ταῖς μεγάλας κυρίαις.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς συνδιαλέξεως μὲ ἡρώτησεν ἂν ἐπεθύμουν νὰ ἴδω τὰ παιδιά, ἀνοίγουσα δὲ ὑελίνην θύραν, μὲ ὠδήγησε πρὸς ἐξωτερικὴν κλίμακα, κάτωθι τῆς ὁποίας ἐξηπλοῦτο ὁ κήπος τῶν παιδικῶν διασκεδάσεων, ἀπέραντος χλοερὰ ἔκτασις περικυκλωμένη ὑπὸ μεγάλων δένδρων καὶ κεκοσμημένη ὑπὸ πλατειῶν σειρῶν ἀνθέων. Ἦτο τὸ διὰ τὰ παιγνίδια τῶν παιδίων προωρισμένον ἰδίως μέρος.

Θορυβώδεις γέλωτες ἦσαν οἱ πρῶτοι ἤχοι, οἱ ἐλκύσαντες τὴν προσοχήν μου. Οἱ γέλωτες οὗτοι προήρχοντο ἀπὸ ὁμίλου νεανίδων συνοδευμένων ὑπὸ δύο ἢ τριῶν νέων γυναικῶν, τῶν ὁποίων ἡ ξενικὴ ἐνδυμασία, τὸ ὕψος καὶ ἡ καθόλου στάσις ὑπεδείκνυσαν ἀμέσως τὴν γαλλικὴν ἢ ἰταλικὴν ἐθνικότητα.

Οὐδεμία τῶν νεανίδων ἐκείνων ἦτο ὡραία· ἦσαν ὠραὶ καὶ ἀγέρωχοι τὴν φυσιογνωμίαν. Εἶχον ἐν τούτοις λεπτότατον δέρμα, ὁραίους μέλανας ὀφθαλμοὺς ὁμοιάζοντας με τοὺς τῆς μητρὸς αὐτῶν, τοξοειδεῖς ὀφρῦς, καὶ θαυμασίους μαύρους βοστρύχους. Μεθ' ὅλα ταῦτα, οἱ χαρακτῆρες αὐτῶν, εἰ καὶ κανονικοὶ, οὐδὲν ἐξέσπραζον, ἔστερημένοι παντὸς θελγήτρου καὶ παντὸς κάλλους.

Εὖρον αὐτὰς ὑποκριτικὰς καὶ ἐπιτετηδευμένας, ἐξεπλάγην δὲ διὰ τοὺς ἀναρμόστους εἰς τὴν ἡλικίαν των τρόπους, διὰ τὴν ἐντελὴ εὐκολίαν,

μεθ' ἧς τὰ δεκάετη ἢ δεκαετὴ ταῦτα μικρὰ πλάσματα μ' ὑπεδέχθησαν, ἅμα μοι παρουσίασεν αὐτὰ ἡ μήτηρ των.

Ἐπανεκάθησαν ἐπὶ τῆς χλοερᾶς γῆς, ἐπανελάβον τὰ παιγνίδια των καὶ ἐπανήρχισαν τοὺς ἐπιτετηδευμένους ἢ πραγματικῶς εὐθύμους γέλωτάς των. Ὀλίγα βήματα μακρὰν αὐτῶν ἵστατο ὁ λόρδος Λουδοβίκος. Οὐδέποτε εἶδον ωραιότερον μεράκιον. Ἦτο δωδεκαετὴς μόλις κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἀλλ' εἶχεν ἀνάστημα ὑψηλὸν καὶ κομψόν, χρῶμα θυμαρίσιον, ὀφθαλμοὺς ἐκφραστικούς καὶ γλυκεῖς, μεγαλοπρεπεῖς χρυσοφαίους βοστρύχους καταπίπτοντας ἐπὶ τῶν ὤμων του, εὐγενὴ καὶ ἰσχυράν θεωρίαν ἐφείνετο κατὰ τρία ἢ τέσσαρα ἔτη πρεσβύτερος τῆς πραγματικῆς ἡλικίας του.

Ἐνθουσιώδης ἐξ εὐχαριστήσεως καὶ ἀγερωχίας μοι παρουσίασεν αὐτὸν ἡ μήτηρ του, ἐκεῖνος δὲ μοι ἔτεινε τὴν χεῖρα μετὰ τρόπου τοσοῦτον ἐλευθέρου, μετὰ τοσαύτης ἐγκαρδίου προθυμίας, ὥστε ἀμέσως μὲ κατέκτησε.

Καθ' ὅσον ἐνόησα, ἀφορμὴ τῶν γελώτων, τοὺς ὁποίους εἶχον ἀκούσει, ἦτο ὁ γαλλικὸς αὐτοῦ σκύλαξ. Τὰ ἐπιτήδεια κινήματα, εἰς τὰ ὁποῖα τὸν ἐρέθιζε διὰ τῆς φωνῆς καὶ διὰ τῶν χειρονομιῶν ὁ νέος αὐτοῦ κύριος, ἦσαν τοσοῦτον διασκεδαστικὰ καὶ τοσοῦτον ἀστεία, ὥστε καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ἠδυνήθην νὰ μὴ λάβω μέρος εἰς τὴν γενικὴν εὐθυμίαν.

Παρατηρήσας ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὸ παιγνίδιον τῶν παιδίων ἐζήτησα πληροφορίας περὶ τοῦ λόρδου Σαινζερμαίν.

— Ἀ πτωχὸν πλάσμα! . . . Ποῦ εἶναι λοιπὸν, τῶνόντι; εἶπεν ἡ μιλαίδη Γεραλδίνη, ποῦ εἶναι ὁ λόρδος Σαινζερμαίν;

— Πῶς νὰ τὸ γνωρίζω, ἀγαπητὴ μαμά, ἀπεκρίθη ἡ Γεραλδίνη, ἡ πρεσβυτέρα κόρη, δι' ὅφους ἀκηδούς καὶ ἐξακολουθοῦσα νὰ παίζει.

— Δὲν τὸν βλέπετε ἐκεῖ κάτω, ὑπὸ τὰ δένδρα, μὲ τὴν Λιλίαν; εἶπεν ἡ δευτέρα κόρη, ἡ λαίδη Ἀραβέλλα.

— Πάσχει σήμερον, εἶπεν ὁ λόρδος Λουδοβίκος. Δὲν θὰ ἔλθῃ μαζὶ μας, καὶ πιστεύω οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν θὰ τὸν ζητήσῃ.

— Δὲν εἶναι ἰδική μας ἀσχολία ἡ περιποίησις του, προσέθηκεν ἡ λαίδη Γεραλδίνη.

Διηυθύνθη πρὸς τὴν δένδροστοιχίαν. Ἐκεῖ, ἐν τῷ ἀνακλίντρῳ του, — ἐν τῷ δυστυχῇ ἐκείνῳ κινήτρῳ ἀνακλίντρῳ, — εὗρον καθήμενον ἡμᾶλλον ἐξηπλωμένον τὸν δυστυχῆ μικρὸν φίλον μου, κεκλιμένον ἐπὶ τῶν νώτων, μὲ κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἔχοντα ἐπὶ τοῦ προσώπου τὸν τύπον τῆς θλιβερᾶς ἐκείνης ἐκφράσεως, ἣν καταλείπει ἡ ἀγωνία τῆς φυσικῆς ὀδύνης, τοὺς χαρρακτῆρας ὠχρούς καὶ ἐξηντλημένους, τὸ στόμα μάλιστα ἡμιγεωγμένον, ἀναπνέοντα μετὰ τῆς γαλήνης τῆς παρακολουθοῦσης τοὺς ὀξεῖς πόνους.

— Σιωπὴ! . . . ἐψιθύρισε παιδικῇ τῇ φωνῇ. Παρατήρησα τότε κόρην ἐννέα ἢ δέκα ἐτῶν που ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, καθήμενην ἐπὶ μικρᾶς ἑδρας πλησίον τοῦ ἀνακλίντρου . . . θαυμάσιον μικρὸν πλάσμα, παιδικὸν καὶ χάριεν πρόσωπον, καθαρῶς ὠσείδες, ρόδινον χρῶμα, βοστρύχους λαμπροῦ καστανοῦ χρώματος ἀκτινοβολοῦντας, κρατούμενους ἐπὶ τοῦ μετώπου ὑπὸ κυανῆς λεπτῆς κλωστῆς, καὶ ἐπαναπίπτοντας εἰς τὰ ὀπίσω ἐπὶ τῶν ὤμων. Ἐκράτει τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς, μὲ τὴν ἐκφρασίαν τῆς βαθύτης ἰκεσίας, ἔχουσα ἀπενῶς ἐστραμμένους πρὸς με τοὺς μεγάλους βαθυφαίους αὐτῆς ὀφθαλμοὺς, εἰς οὓς μακρὰ μετὰξώδεις βλεφαρίδες παρείχον ἔκτακτον γλυκύτητα. Ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς ὑπῆρχε βιβλίον ἡγεωγμένον, τὸ ὁποῖον ἀνεγίνωσκεν ἐργηροῦσα πλησίον τοῦ ἀσθενοῦς.

Ἐπλησίασα ἡσύχως.

— Κοιμάται; ἠρώτησα χαμηλοφώνως.

— Μάλιστα. Ἀλλ' ὑπέφερε τόσο! ὑπέφερε πολύ! Τέλος, κοιμάται τώρα. Σιωπὴ! σιωπὴ!

Ἠγέρθη, θεωροῦσα αὐτὸν συμπαθῶς, κλαίουσα.

— Ὑποφέρει λοιπὸν πράγματι τόσο;

— Φεῦ, ναί! πολύ. . . πολύ. Ἀλλὰ πόσον εἶναι ἀγαθός! πόσον εἶναι γλυκός!

— Καὶ τίς εἶσθε σεῖς, χαρίσεσθε μικρὰ δέσποινας, ἥτις φαίνεσθε ἀγρυπνοῦσα ἐπ' αὐτοῦ μετὰ τῆς τρυφερότητος; Εἴσθε μία ἐκ τῶν ἀδελφῶν του;

— Φεῦ, ὄχι! Εἶμαι ἡ Λιλία.

— Καὶ ἡμπορῶ νὰ μάθω διατί μένετε ἐδῶ ἀντὶ νὰ παίζετε ἐκεῖ μὲ τὰς ἄλλας; Ἀκούσατε πόσον γελῶσιν!

— Τὸ γνωρίζω. Ἀπέλυσαν τὸ σκυλάκι. . . Ἀλλ' εἶμαι πολὺ δυστυχὴς ἂν ἀφήσω μόνον τὸν λόρδον Σαινζερμαίν, μόνον νὰ πάσχη! Ἀ! τὸν λυποῦμαι τόσο! . . . Τοιαύτη ἀγωνία! καὶ εἶναι τόσο μελαγχολικός! τόσο μελαγχολικός! Προτιμῶ νὰ τὸν περιποιῶμαι παρὰ νὰ παίζω μὲ ἐκείνας.

— Τότε εἴσθε μεγάλοι φίλοι;

— Ὁ! ναί, καὶ μὲ ἀγαπᾷ τόσο! Μὲ διδάσκει. . . μὲ μανθάνει ὅτι δὲν γνωρίζω καὶ ὅταν ἡ δεσποινὴς εἶναι θυμωμένη ἐναντίον μου, ἐξηκολούθησε μετὰ τόνου λατρευτῆς ἐξομολογήσεως, ἔρχομαι νὰ τὸν εὗρω κρυφίως, καὶ, μολονότι πολλάκις ὑποφέρει ὡς δυστυχῆς, μοι λέγει πολλοὺς καλοὺς λόγους, μὲ παρηγορεῖ καὶ μὲ κάμνει ὑπομονητικὴν καὶ γλυκεῖαν — καὶ ὅταν ἐπίσης εἶμαι κακὴ καὶ θυμωμένη, μοι ὁμιλεῖ μὲ τὴν χάριν καὶ μὲ τὴν ἀγαθότητα, ὥστε μετανῶ ἀμέσως.

— Εἴσθε λοιπὸν ἐνίοτε κακὴ;

— Βεβαίως! Μόνον ἐκεῖνος δὲν εἶναι ποτέ... ὄχι, ποτέ, ποτέ! . . . Πάντοτε ἀγαθὸς ὡς ὁ ἀγαθὸς Θεός!

Ἦ ἤρεμος ἡμῶν συνδιάλεξις διεκόπη ὑπὸ ἐλαφρᾶς κινήσεως τοῦ κοιμωμένου.

— Ἀ! ἰδοὺ αὐτὸς ἐγειρόμενος, ἀνέκραξεν ἡ μικρὰ κόρη, πλησίασασα ζωηρῶς καὶ ἐρωτῶσα αὐτόν: — Εἴσθε καλλίτερα ἀναμιθόλω.

— Μάλιστα, ἀγαπητὴ μου, ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς ἡσύχου καὶ ἀτόνου. Ἐρεῖνατε πλησίον μου καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα;

— Ὁ! μάλιστα. Ἐμαθον ἀπὸ στήθους τὴν μεγάλην αὐτὴν σελίδα. Ἠμπορῶ νὰ σᾶς τὴν εἴπω. Τὴν γνωρίζω κάλλιστα.

— Ὅχι τώρα. Πόσον γελοῦν ἐκεῖ κάτω! Πηγαίνετε νὰ παίζετε μ' ἐκείνας, ἀγαπητὴ μικρά. Ἠμπορῶ νὰ μένω τώρα μόνος.

— Προτιμῶ νὰ σὲ συντροφεύω.

— Ἀλλὰ δὲν ἐκινήθητε διόλου μετὰ μεσημβρίαν, ἡ δὲ ἀγαπητὴ μικρὰ γλῶσσά σας πρέπει νὰ ἐκουράσθῃ σιωπῶσα· δὲν ἔχω δίκαιον, χαρίεσταιν μικρά μου Λιλία;

— Γνωρίζετε ὅτι ἡμπορῶ νὰ συνδιαλέγωμαι μαζὶ σας. . . Ἀ! ἐλησμονήσα. Εἶναι ἐδῶ εἰς κύριος.

— Φοβοῦμαι, μιλόρδε, εἶπον προχωρῶν, ὅτι ἐλησμονήσατε καθ' ὅλοκληρίαν τὸν κύριον Οὐίλσον.

— Ἀ! Θεὸς φυλάξοι, μοι ἀπεκρίθη διὰ τόνου ἐξαίρετου εὐγενείας. Κύριε Οὐίλσον, σᾶς ὀρκίζομαι, ὅτι εἶμαι εὐτυχὴς ἐπαναβλέπων σας. Θὰ μὲ συγχωρήσετε βεβαίως διότι δὲν σηκώνομαι. Εἶμαι σχεδὸν ἀκόμη δέσιμος ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνακλίντρῳ, τὸ ὁποῖον γνωρίζετε, μολονότι αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου ἥδη καλλίτερα παρὰ ποτε.

— Πιστεύω ὅτι ἐρεῖνατε ἤδη εὐρωστότερος καὶ ὑγιέστερος ἀπὸ τὴν τελευταίαν φορὰν, καθ' ἣν εἶχον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς ἴδω.

— Δὲν πρέπει νὰ καυχῶμαι πολὺ διὰ τοῦτο. Ἦ ὑπαρξίς μου εἶναι ἀβεβαιοτάτη καὶ λυπηρά. Φαντάζομαι ὅτι πάντες ἐκπλήττονται διότι ζῶ ἀκόμη, ὑπὲρ πάντας δὲ ἐγὼ ὁ ἴδιος. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀντέστην τόσο πολὺν καιρὸν, ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι θὰ ζήσω, καὶ μ' ὅλους τοὺς πόνους μου, οἵτινες εἶναι τρομεροὶ ἐνίοτε, σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἐπιμένω εἰς τὴν ζωὴν τώρα. Καὶ ἤδη, ἀγαπητὴ μικρὰ Λιλία, πρέπει νὰ παρακαλέσῃς τινὰ νὰ φέρῃ ἐδῶ μίαν ἑδραν διὰ τὸν Κ. Οὐίλσον, διότι, ἂν ἡμπορεῖ νὰ χάσῃ ὀλίγον καιρὸν, σκοπεύω νὰ τὸν κρατήσω πλησίον μου ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον. — Ὡς βλέπετε, κύριε Οὐίλσον, ζῶ εἰς τὸ ὑπαιθρον, ἐξηκολούθησε στρεφόμενος πρὸς με· ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὴν ἀγαθότητα, τὴν ὁποίαν μοι ἐδείξατε, ὥστε εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ εὐαρεστηθῇτε νὰ μὲ συντροφεύσῃτε ἐπὶ τινὰ καιρὸν.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ βεβαιώσω τὴν εὐγενείαν σας διὰ τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν θὰ εὗρω ἐδῶ, ἀπεκρίθη βεβαίως ἐκπεπληγμένος δι' ὅτι ἔβλεπον, ἀλλ' εὐτυχῆς διότι τοσοῦτον ἐγ-

καρδίως ἐγενόμην δεκτὸς ὑπὸ τοῦ νεανίου ἐκεῖνου ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἔτρεπον τόσον ζωηρὸν ἐνδιαφέρον.

Ἦ μικρὰ Λιλία ἀπῆλθεν ὡς χρυσαλλὶς περιπταμένη ἀπὸ ἀνθους εἰς ἀνθος. Ὁ δὲ λόρδος Σαινζερμαίν τὴν παρηκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. — Ὅποια ἀξιολάτρευτος κόρη! τῷ εἶπον.

— Τὸ γλυκύτερον καὶ τὸ εὐμενέστερον πλάσμα, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξε ποτὲ ἐπὶ τῆς γῆς. Πόσον εἶναι ἐνίοτε τὰ παιδία εὐχάριστα, κύριε Οὐίλσον! Ὅποια συμπαθεῖς καρδίαι, ὁποῖα συγκινητικὴ τρυφερότης! Ἠθέλετε τὸ πιστεύσει; Τὸ προσφιλέστερον τοῦτο ὄν, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεώς του, προσηλωθὲν εἰς ἐμὲ, ἐκινήθη ἐναργῶς ὑπὸ τῶν ἀγνωστῶν τῆς συμπαθείας αἰσθημάτων. Εἶδε τὴν μόνωσίν μου καὶ ἐγκατέλιπε πᾶσαν τέρψιν, πᾶσας τὰς διασκεδάσεις τῆς ἡλικίας του διὰ νὰ μὲ συντροφεύῃ καὶ μὲ περιποιῇται ὡς ἀληθὴς μικρὸς ἄγγελος. Καὶ σήμερον ἀκόμη, τὸ γλυκὺ πλάσμα, βλέπον με νὰ ὑποφέρω τὸ μαρτύριον, ἐκράτησεν ἐπὶ ἐν τέταρτον περὶ τοῦ τῆς ὥρας τὰς χεῖράς μου εἰς τὰς ἰδικὰς του, ὅταν δὲ ἀπεκοιμήθην, ἐκάθησε πλησίον μου καὶ ἔμεινεν ἐδῶ, χωρὶς οὐδεμίαν κίνησιν νὰ κάμῃ, χωρὶς οὐδεμίαν λέξιν νὰ εἴπῃ, ὑπὸ φόβου μὴ μ' ἐξυπνίσῃ,

μ' ὑπομονὴν περιστερᾶς
ἐπαχέουσης τὰ μικρὰ τῆς.

Καὶ ἐν τούτοις ὅταν ἦμαι ὑγιής, εἶναι ἡ εὐθυμότερα, ἡ ζωηρότερα, ἡ ἀτακτοτέρα φύσις, ἀφ' ὅσας γνωρίζω.

— Ὅποια διασκεδάσεις πρέπει νὰ ᾄδῃ διὰ σᾶς!

— Ἀ! πλέον ἢ διασκεδάσεις. Ἀγαπῶ δυστυχῶς — ἐξέβαλε βαθὺν στεναγμὸν — μέχρι τρέλλας τὰ παιδία, ὅπως δὲ γνωρίζετε, δὲν εὐρίσκουσιν εἰς ἐμὲ πολὺ διασκεδαστικὸν σύντροφον. Ἦ συναναστροφή καὶ ἡ συμπάθεια τῆς μικρᾶς ταύτης κόρης εἶναι μεγάλη δι' ἐμὲ παρηγορία. Ὑπάρχει τι ἀγαθὸν εἰς τὰ χεῖριστα πράγματα! Ἐπὶ πλέον ἡμπορῶ, πιστεύω, νὰ εἴπω ὅτι εἶμαι ὠφέλιμος εἰς τὸ προσφιλέστερον τοῦτο παιδίον, καὶ εἶναι ἀληθὴς εὐλογία διὰ δυστυχῆ οἷος ἐγὼ, τοῦ ὁποίου τὸ μόνον καταφύγιον εἶναι ἡ μελέτη καὶ ἡ ἐργασία. Προσπαθῶ τὸ ἐπ' ἐμοὶ νὰ διδάξω εἰς τὸ γλυκὺ καὶ εὐάγωνον τοῦτο πλάσμα τὰ ἐξαιρετὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα μ' ἐδίδαξεν ἡ κυρία Καρτβράιτ, καὶ πιστεύω πραγματικῶς ὅτι ἡ μικρὰ μαθήτριά μου θὰ μὲ τιμήσῃ καὶ ἐν τούτοις, προσέθηκεν ὑπομειδιῶν, ἡ φύσις ὑπῆρξε τόσο ἀσώτος δι' αὐτὴν, ὥστε φοβοῦμαι σχεδὸν ν' ἀναμιχθῶ εἰς τὸ ἔργον τῆς.

Ἦ Λιλία ἐπανήρχετο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀκολουθουμένη ὑπὸ ὑπηρετοῦ φέροντος κάθισμα. Ἐκάθησε πλησίον τοῦ λόρδου Σαινζερμαίν.

— Καὶ ἤδη, ἀγαπητὴ μικρὰ Λιλία, πηγαί-

νετε νὰ δρέψετε μίαν μεγάλην ὡς σὰς ἀνθοδέ-
σμην διὰ τὸν κύριον Οὐτίλσων.

Ἐδραμε πρὸς τὸν λειμῶνα, ἐνῶ ἡ λευκὴ αὐτῆς
ἐσθλὴς ὑψοῦτο ὅπισθεν αὐτῆς ὡς τὰ πτερὰ κύ-
κνου, ἡμεῖς δὲ ἐξηκολούθησαμεν τὴν συνδιάλε-
ξιν μας.

Ἵπάρχει τι προφανὲς ἐν ἐμοὶ προκαλοῦν τὴν
ἐμπιστοσύνην, διότι ὁ λόρδος Σαινζερμαίν, εἰ καὶ
μόλις ἀνεμιμνήσκειτο τὴν τελευταίαν ἡμῶν συ-
νέντευξιν, μὲ μετεχειρίσθη ὡς ἀρχαῖον φίλον
του. Ἦρχισε νὰ μοὶ ὁμιλῇ περὶ τῶν διαφορῶν
τόπων, τοὺς ὁποίους ἐπεσκέφθη, μετὰ θερμοῦ
ἐνθουσιασμοῦ ἐκφραζόμενος περὶ τῶν φυσικῶν
καλλονῶν καὶ δεικνύων τὸ λεπτότερον ὑπὲρ τῆς
καλλιτεχνίας αἴσθημα. Ἡ δὲ ιδιότης μου ὡς ἱα-
τροῦ τὸν ἐνεθάρρυνε βεβαίως νὰ συνδιαλέγεται
πρὸς ἐμὲ μετὰ μεζιζονος ἐλευθερίας περὶ τῆς ἱ-
διαίτερας αὐτοῦ ἐνεκα τῆς νόσου καταστάσεως.

— Γνωρίζω, μοὶ εἶπε, τὰ μειονεκτήματα τῆς
θέσεώς μου καὶ ἀνελογίστην πᾶσαν αὐτῶν τὴν
σπουδαιότητα. Ἡ δυσμορφία εἶναι τρομερὰ δυ-
στυχία, καὶ ἤρχισα ἤδη νὰ αἰσθάνωμαι τὴν πι-
κρίαν αὐτῆς. . . Καὶ πόσον δὲν θέλω ὑποφέρει
εἰς τὸ ἐξῆς ἀκόμη! Ἡδυνάμην ἐν τούτοις νὰ
παρηγορηθῶ ὅτι εἶμαι εἰδὸς τι τέρας εἰς τοὺς
ὀφθαλμοὺς τοῦ κόσμου, ἂν ἤλπιζον ὅτι θέλω κα-
ταστήσει τὴν ἐπιδοκιμασίαν αὐτοῦ καὶ τὴν ὑ-
πόκληψιν διὰ πράξεων ἀρετῆς καὶ ἐνεργείας. Ду-
сτυχῶς, ἡ ἀθλία τοῦ ὀργανισμοῦ μου ἀδυναμία
καθιστᾷ ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην λίαν δυσκόλους
τὰς προσπαθείας μου καὶ φαίνεται ὅτι μὲ κατα-
δικάζει εἰς τὴν ἀφάνειαν γυναικὸς ἀλλ' οὐχὶ καὶ
εἰς τὴν ὀφελιμότητα αὐτῆς. Ἄ! ποσάκις ἤθε-
λον καταβληθῆ ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας, ἂν δὲν ὑ-
πεστηρίζον ὑπὸ τῶν σοφῶν συμβουλῶν τῆς κυ-
ρίας Καρτβράιτ! Ἄ! ἡ ἀγαθὴ καὶ γενναία γυ-
νή! Αὕτη μ' ἐδίδαξε νὰ θεωρῶ τὸν κόσμον ὑπὸ
ἄλλην ἔποψιν, — ἄγνωστῶν, ἐλπίζω, — ὡς τὸ
θέατρον τοῦ καθήκοντος καὶ οὐχὶ τῆς ἐπιτυ-
χίας, ἐν τῷ ὁποίῳ τὸ πρῶτον ὅλων τῶν καθη-
κόντων εἶναι ἡ ἐγκαρτέρησις. Αὕτη διηγείρε τὸ
θάρος μου, αὕτη ἐκαλλιέργησε τὰς πνευματι-
κὰς μου δυνάμεις· εὖρον τὴν ἀνάπαυσιν καὶ τὴν
γαλήνην ἐν τῇ ἐργασίᾳ, τῆς ὁποίας τὸν ἔρωτα
μοὶ ἐνέπνευσεν ἐκείνη, τὴν εὐτυχίαν δὲ, ἀπὸ τῆς
ἐνταῦθα ἀφίξεως τοῦ ἀξιολατρεῦτου τούτου παι-
δίου. Ἡδὴ σκέπτομαι νὰ ζῶ μόνον χάριν τῶν
ὁμοίων μου. Διὰ τούτου τοῦλάχιστον θέλει κα-
ταδειχθῇ, ὅτι ἡ φυσικὴ δυσμορφία, ὅσον καὶ ἂν
ᾖ μεγάλη, δὲν καταστρέφει ἀνεπανορθώτως
τὸ στάδιον εὐτόλμου ἀνθρώπου, ὁ δὲ κυφὸς λόρ-
δος, ὁ δυστυχὴς δύσμορφος θέλει δυνήθῃ ἴσως
ν' ἀφήσῃ, πρὶν ἢ ἀποθάνῃ, ἐντιμὸν τι δείγμα,
ἀντάξιον τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης διαβάσεώς του.

Διεκόπη ὑπὸ τῆς Λιλίας, τρεχούσης καὶ κα-
ταβρέκτου ὑπὸ τῶν δακρύων ἐχούσης τὸ πρό-
σωπον.

— Τί εἶναι, Λιλία μου;

— Δὲν θέλουν νὰ μὲ ἀφήσουν νὰ κόψω ἄνθη,
ἢ δὲ μαρκησία εἶναι θυμωμένη, διότι ἤγγισα τὰ
ρόδα τῆς. Εἶπον ὅτι ἦσαν διὰ σὰς, ἀλλὰ τοῦτο
δὲν τὴν ἡμπόδισε νὰ μὲ μαλώσῃ. Ὅλοι εἶναι
θυμωμένοι ἐναντίον μου. Ποῦ λοιπὸν τότε θὰ
ἡμπορέσω νὰ συνάξω ἄνθη διὰ σὰς. . . Ὡ-
ραῖα ἄνθη, ὅμοια μὲ' ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα σὰς ἔφε-
ρα εἰς τὸ Φονταίνεμπλώ: μαργαρίτας, γαρύφα-
λα καὶ ρόδα, τὰ ὁποῖα τόσον πολὺ ἀγαπᾶτε
καὶ διὰ τῶν ὁποίων ἐσβλίζον τὸν θάλαμόν σας,
ὅταν ἦσθε ἀσθενής;

— Μὴ λυπεῖσθε τόσο, ἀγαπητὸν τέκνον.
Δὲν πρέπει — καὶ ἀπέμαξε τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα
ἔρρεον ἐπὶ τῶν παρειῶν του — δὲν πρέπει νὰ ἐγ-
γίζωμεν ὅ,τι δὲν μᾶς ἀνήκει. Κανεὶς δὲν ἐπι-
θυμεῖ τοῦτο. Δὲν ἐγνώριζον ὅτι ἐπηγαίνετε νὰ
κοψήτε τὰ ἄνθη ταῦτα εἰς τὸν κήπον τῆς μαρ-
κησίας, ὅταν σὰς ἔστειλα νὰ κάμνῃτε μίαν ἀν-
θοδέσμην διὰ τὸν κύριον Οὐτίλσων. Θέλωμεν συ-
τεῦσαι ἕνα ὥραϊον μικρὸν κήπον διὰ τοὺς δύο
μας εἰς τινὰ γωνίαν, καὶ τότε ἡ Λιλία μου θὰ
ἡμπορέσῃ νὰ μὲ θάψῃ ὑπὸ τὰ ρόδα, ἂν τὸ ἐπι-
θυμῇ. Ἐμπρὸς, μὴ κλαίετε, δὲν εἶναι ὀρθόν.
Ἐμπροστίμων νὰ μὴ ἐγγίσω ποτὲ ἐν ἄνθος, παρὰ
νὰ ἴδω κλαίουσιν τὴν Λιλίαν μου.

— Εἶναι τόσον ἄδικον καὶ σκληρόν! εἶπεν
ἡ μικρὰ κόρη μετ' ἀγανακτήσεως. Λαμβάνου-
σιν ὅλα δι' ἐαυτοὺς, χωρὶς νὰ σὰς δίδωσί ποτε
τίποτε. Ἡ λαίδη Γεραλδίνη ἔχει τὸ ἀβάκιόν της
πλήρες ρόδων, καὶ σεῖς τόσον ἀγαθὸς, τόσο ἀ-
σθενής! . . .

— Ἀγαπητὴ μου, τὰ ρόδα ἀρμόζουσι πε-
ρισσότερον εἰς τὴν Γεραλδίνην παρὰ εἰς ἐμέ.
Γνωρίζετε ὅτι ἤδη εἶμαι ἀνὴρ, τὰ δὲ ρόδα ἔγει-
ναν διὰ τὰς γυναῖκας.

— Ἀλλ' ἐν τούτοις τὰ ἀγαπᾶτε.

— Ἀγαπῶ τὰ ἄνθη, Λιλία, ὅταν μοὶ τὰ φέ-
ρετε σεῖς. Πληρώσατε τὸ κἀνιστρόν σας ἀπὸ
μαργαρίτας, καὶ θέλει εἶναι τὸ ἴδιον πρᾶγμα
δι' ἐμέ. Βλέπω τοιούτους ἐκεῖ κάτω ὑπὸ τὰ δέν-
δρα. Πηγαίνετε νὰ κόψῃτε δι' ἐμέ ὅσους ἡμπο-
ρέσητε νὰ φέρητε.

Ἡ Λιλία ἀπῆλθεν ἐκ νέου. Ἐσιώπων ἐκπλη-
κτος καὶ ἀγανακτῶν.

— Κύριε Οὐτίλσων, ἔχω νὰ σὰς ζητήσω μίαν
μεγάλην χάριν. Ἐλπίζω νὰ σὰς βλέπω συχνὰ
κατὰ τὴν ἐνταῦθα διαμονήν μου. Θέλετε ἔχει
ἀρκετὴν ἀγαθότητα νὰ μὴ προσέχητε εἰς μικράς
τινας ἐσωτερικὰς λεπτομερείας, διὰ τὰς ὁποίας
καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐπιθυμῶ νὰ κλείω τοὺς ὀφθαλ-
μούς;

Ἀπεχώρησα μετὰ τινὰς στιγμὰς, ἀλλ' ὁ λόρ-
δος Σαινζερμαίν μ' ἐζήτησε τὴν ὑπόσχεσιν νὰ
τὸν ἐπισκέπτωμαι συχνά.

— Εἴχετε μεγάλην διὰ τὴν μητέρα μου συμ-
πάθειαν, κύριε Οὐτίλσων, μοὶ εἶπεν. Ἡμπορῶ νὰ

ὑπολογίζω ἐπὶ τῆς φιλίας σας; Δυστυχὴς καὶ
κατὰδικος, ἔχω ἀνάγκην ἀπόλυτον νὰ ἡμπορῶ
νὰ στηρίζωμαι ἐπὶ τινος, εἰς ὃν νὰ ἔχω πλήρη
ἐμπιστοσύνην καὶ ὅστις νὰ ᾖ ὑπὸ τινὰ ἔποψιν
δεύτερος τις ἐγὼ, πεπροικισμένος δι' ἀρκούσης
ἀγαθοβουλίας καὶ ὑπομονῆς διὰ νὰ μὲ βοηθῇ εἰς
τὰ σχέδιά μου καὶ ὑποστηρίξῃ τὴν ἀδυναμίαν
μου. Θέλετε νὰ ἦσθε ὁ φίλος οὗτος, κύριε Οὐτίλ-
σων; Ἐκπλήττεσθε ἀναμυθόλως! — Ἴσως μὲ
περιφρονεῖτε ριπτόμενον οὕτω κατὰ τῆς κε-
φαλῆς σας· ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἐκρίνα καλῶς τὴν
καρδίαν σας. Ἡ ὑπὲρ ἐμοῦ ἀγαθότης σας, πρὸ
τῆς ἐξ Ἀγγλίας ἀναχωρήσεώς μου, εἶχεν ἤδη
προξενήσῃ βαθεῖαν ἐντύπωσιν εἰς τὴν νεαρὰν ψυ-
χήν μου. Ἐπὶ πλέον, εἴσθε ὁ κηδεμών μου. Δὲν
εἴσθε τῶνόντι ὁ ἐκλεκτὸς φίλος τῆς μητρός μου,
καὶ τὸν ὁποῖον, εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἐπανευρίσκω
εἰς στιγμὰς κρίσεως;

Εἶναι ἀνωφελὲς νὰ προσθέσω πόσον συνεκινή-
θην ὑπὸ τοῦ σημείου τούτου τῆς ἐμπιστοσύνης.
Ὁ λόρδος Σαινζερμαίν τὸ παρετήρησε καὶ λαμ-
βάνων με διὰ τῆς χειρός:

— Κύριε Οὐτίλσων, εἴσθε ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁ-
ποῖον ἐζήτηουν. Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, διότι μὲ
εἰσήκουσεν.

Ἐπιστρέψας εἰς τὸν οἶκόν μου, εὖρον τὴν
Ἰούδην ἐνθουσιῶσαν. Φαίνεται ὅτι ἡ μαρκησία,
συνωδευμένη ὑπὸ τοῦ θαυμασίου ἐκείνου λόρδου
Λουδοβίκου, ἐπεσκέφθη ἔφιππος κατὰ τὴν ἡμέ-
ραν ἐκείνην τὴν πόλιν.

— Ἐσταμάτησεν εἰς τὴν θύραν τοῦ κ. Δὲν
διὰ ν' ἀγοράσῃ χάρτην δι' ἐπιστολάς, ἀνέκραξεν
ἡ Ἰούδη. Ἄ! ὁποῖα χαρίεσσα γυνή! Καὶ ὁ λόρ-
δος Λουδοβίκος παρήγγειλεν ἅπειρα πράγματα
παρὰ τῷ Κ. Βλὼρ διὰ τὴν κυνοτροφίαν του, —
ἔχει πεντήκοντα κύνας νομίζω. — Ὁ ἀκολουθῶν
αὐτὸν εἶναι King-charles, μαῦρος καὶ πυρρὸς,
καὶ ποῖα ὄτα! ὁποῖα χαρίεσσα μικρὰ κεφαλὴ!
Πρὶν ἢ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸν πύργον, ἦλθον νὰ
σὲ συμβουλευθῶσιν, ἀδελφε, διότι τὸ πτωχὸν
ζῶον εἶχε πληγωθῇ εἰς τὸν πόδα. Τότε, ἔμα-
τούς παρετήρησα, μολονότι δὲν καταβαίνω ποτὲ
εἰς τὸ χημεῖόν σου, δὲν ἠθέλησα νὰ τοὺς ὑπο-
δεχθῇ ὁ ὑπηρέτης· ἐφόρσεσιν τὸν ὥραιότερον πύ-
λόν μου, τὸ νέον μου περίζωμα, — σὲ βεβαίως ὅτι
ἤμην κάλλιστα — κατέβην καὶ εἶπον: «Εἶμαι
βεβαία, μιλαίδη, ὅτι ὁ ἀδελφός μου ἐξῆλθε. Τί
συνέβη εἰς τὸ προσφιλὲς τοῦτο ὄν, εἰς τὸν σκύ-
λον τῆς εὐγενείας σας;» Τότε ἐκείνη μ' ἀπεκρίθη:
«Οὐχὶ ὁ σκύλος τῆς εὐγενείας μου, ἀλλ' ὁ τοῦ
λόρδου Λουδοβίκου, δεσποινὴς Οὐτίλσων. Ἰδοὺ ὁ
λόρδος Λουδοβίκος!» προσέθηκε, θεωροῦσα αὐ-
τὸν μετ' ὀφθαλμῶν ἀστραπτόντων ἐξ ὑπερηφα-
νείας. Καὶ τότε ὕψωσε τὴν κεφαλὴν του, ὥρατος
ὡς ὁ ἀρχάγγελος, ἐξηρησμένος ἀκόμη ἀπὸ τὸν
ἔφιππον περίπατόν του, καὶ εἶπε: «Τί διάβολον
ἔχει λοιπὸν ἡ Φανφάν, μαμά; Χωλαίνει βεβαίως

τατα, καὶ ἐν τούτοις δὲν βλέπω τίποτε εἰς τὸν
πόδα της.» Ἐνόμισα ὅτι ἔπρεπε νὰ λάβω τὸν
λόγον. «Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ τὸν ἐξετάσω, μιλώ-
δε;» Ἡ το ἀπλούστατα ἀκανάθις, τὴν ὁποῖαν
ἐξέβαλον, ἡ δὲ μιλαίδη μοὶ εἶπεν: «Εὐχαριστῶ,
δεσποινὴς Οὐτίλσων!» ὁ δὲ μιλῶντος προσέθη-
κεν: «Ἰδοὺ λοιπὸν ἀνεκουφίσθης, κόρη μου
Φανφάν.» Τότε ἐπέστρεψαν εἰς τὸν πύργον. Ἄ!
εἶναι εὐγενὲς μειράκιον, ἄξιον τῆς μεγάλης πε-
ριουσίας του!

— Ποίας μεγάλης περιουσίας του; Τί μοῦ
φάλλεις αὐτοῦ, Ἰούδη;

— Ὡ! ἐλησμόνησα. Ἡ περιουσία βεβαίως
τατα δὲν ἀνήκει ἀκόμη εἰς αὐτόν· ἀλλὰ θὰ τὴν
λάβῃ βεβαίως σήμερον ἢ αὔριον, διότι λέγουσιν
ὅτι ὁ πτωχὸς ἀνάπηρος δὲν θὰ ζήσῃ πολὺν και-
ρὸν ἀκόμη.

Ἐξῆλθον χωρὶς νὰ καταδεχθῶ νὰ ὀργισθῶ.
Ἐφρόνουν ὅτι ἦτο ἀσέβεια ν' ἀναμιχθῇ τὸ ὄνομα
τοῦ λόρδου Σαινζερμαίν εἰς τοιαύτην συνδιά-
λεξιν.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐπεσκέφθη ἐκ δευτέρου
τὸν πύργον. Εἶδον ἐκεῖ τὴν φορὰν ταύτην τὴν
φίλην μου Καρτβράιτ, ἣν εὖρον ἀποκατασταθεῖ-
σαν μετὰ τοῦ λόρδου Σαινζερμαίν εἰς τὰ ἀρχαῖα
τοῦ πύργου διαμερίσματα, μακρὰν τῆς κινή-
σεως καὶ τοῦ θορύβου. Ἡ κυρία Καρτβράιτ μοὶ
ἐφάνη εὐτυχὴς διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ αὐτῆς
παρὰχθεῖσαν ἐπ' ἐμοῦ ἐντύπωσιν. Ἐμαθον παρ'
αὐτῆς ὅτι ἡ Λιλία ἦτο πτωχή τις συγγενῆς τῆς
μαρκησίας, προσληφθεῖσα ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ ὅ-
πως ἐκμάθη τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν μετὰ τῶν
νέων αὐτῆς ἐξαδέλφων· ὅτι ἡ ἀνατροφή αὐτῆς
ἦτο παρημελημένη καθ' ὁλοκληρίαν, τῆς διδα-
σκάλου τῶν δεσποινίδων τούτων εὐρισκούσης ἐαυ-
τὴν λίαν κομψῆς καὶ λίαν μεγάλης κυρίας, ὡ-
στε νὰ καταδεχθῇ νὰ παράσχῃ τὴν ἐλαχίστην
προσοχὴν εἰς μικρὸν, τοσοῦτον ἀσήμαντον πρό-
σωπον· ὅτι τὸ παιδίον ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας
προσηλωθῇ εἰς τὸν λόρδον Σαινζερμαίν, ὅστις,
συγκινηθεὶς ἐκ τῆς ἀφροσύσεως αὐτοῦ καὶ ἐν-
διαφερόμενος διὰ τὴν θέσιν του, τὸ εἶχεν υἱοθε-
τήσῃ οὕτως εἰπεῖν, διδάσκων αὐτὸ, καλλιερῶν
τὸ πνεῦμα αὐτοῦ καὶ τὴν καρδίαν καὶ προπα-
ρασκευάζων αὐτὸ εἰς τὴν μετ' ἐγκρατερήσεως καὶ
ἀξιοπροσέχειας ἀνοχὴν τῶν πολυαρίθμων δυσχε-
ρειῶν τῆς θέσεώς του ὡς πτωχῆς συγγενίδος.

— Τὰ δύο ταῦτα δυστυχῆ πλάσματα, μοὶ
εἶπε, — δυστυχῆ ὑπὸ τοσοῦτον ἐναργῶς ἀντι-
θέτους περιστάσεις, εἰ καὶ φερούσας τὸν αὐτὸν
ταπεινωτικὸν χαρακτῆρα, — φαίνεται ὅτι συνεδέ-
θησαν διὰ μουσικῆς συμπαθείας, καὶ οὕτως ἡ μι-
κρὰ Λιλία κατέστη ἡ τρυφερότερα ἀδελφὴ τοῦ
λόρδου Σαινζερμαίν· ἐκεῖνος δὲ τρέφει πρὸς αὐ-
τὴν τὴν ἀφροσύνην καὶ τὴν μέριμναν πατρός. . .
Ὡς βλέπετε, τὰ δώματα ἡμῶν εὐρίσκονται με-
μακρυσμένα ἀπὸ τὰ τῆς οἰκογενείας, σπανίως δὲ

έρχονται νὰ μᾶς ταράξωσιν. Ἡ ζωὴ ἡμῶν εἶναι μονήρης σχεδόν· ἀλλ' ἡ γλυκεῖα αὕτη μικρὰ κόρη τὴν ἐμψυχοῖ καὶ τὴν φαιδρύνει. Πιστεύω ὅτι εἶναι εὐτυχής, διεκφεύγουσα τὴν ὑπερήφανον παιδαγωγὸν τῆς καὶ τὰς ἐξαδέλφους τῆς, αἵτινες τὴν ἀγαπῶσι μετρίως, καὶ τοῦτου ἕνεκα δὲν μᾶς ἀφίνει ποτέ· ὀφείλω δὲ νὰ ὁμολογήσω, ὅτι δὲν ἀνησυχοῦσι ποσῶς διὰ τοῦτο. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἶναι μαζὶ καὶ οἱ δύο, ἐνησχολημένοι διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ νέου κήπου των.

Ἡ κυρία Καρτθράϊτ ἦτο λίαν μεμετρημένη καὶ ἐχέμυθος. Πιστεύω ὅτι ποτὲ δὲν μοι ἀπεκάλυψε τι τῶν συμβάντων ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ Βραν-δῶνος· ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μοι ὑπέδειξεν, ὅτι ὁ μαρκήσιος, ἀκηδὴς καὶ ἀδιάφορος, εἶχεν ἀναθέσει καθ' ὁλοκληρίαν τὴν διεύθυνσιν τῶν ὑποθέσεων τοῦ εἰς τὴν γυναικᾶ του, καὶ ὅτι ἐκείνη, δεσποτική, ἐγωῖστική, ἀσυμπαθὴς, ἐκυβέρνη, χωρὶς νὰ φροντίζῃ περὶ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀδίκου, χωρὶς νὰ προσέχῃ ποσῶς εἰς τὰ ἀμοιβαῖα τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας τῆς δικαιοματια. Οὐδεμίαν ἐφείδετο δαπάνης χάριν τοῦ λόρδου Λουδοβίκου, οὐτινος αἱ φαντασίαι καὶ αἱ τέρψεις ἐπροτιμῶντο ὑπὲρ πᾶν ἄλλο πρᾶγμα. Ἦτο τὸ εἶδωλον τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ἥτις τὸν ἐθεώρει προφανῶς ὡς τὸν μέλλοντα κληρονόμον τῆς κολοσσαίας περιουσίας τοῦ μαρκησίου Βραν-δῶνος. Εἶχεν ἤδη τοὺς σταύλους αὐτοῦ καὶ τὸ κυνοτροφεῖον, καὶ μολονότι ἦτο ἀκόμη παιδίον ἐκέκτητο τὰς ἐξεις καὶ τὰς ὀρέξεις αὐτοῦ.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ, ἡ μαρκησία ἦτο εὐχαριστημένη διὰ τὴν κομψότητα αὐτῶν, λεαινῶν φιλοκάλων καὶ τελείων· κατὰ τὰ λοιπὰ ἠδιαφόρει. Ἰσως ἐκῆδετο περὶ τῆς υἱείας τῶν ἀλλ' αἱ ἠθικαὶ αὐτῶν ἰδιότητες ἦσαν δι' αὐτὴν νεκρὸν γράμμα. Ἐγκαταλείμεναι εἰς τὴν ἐπαγρύπνησιν παιδαγωγοῦ ἀγομένης ὑπὸ τοῦ συμφέροντος, κολακευοῦσης ἀκαταπαύστως τὴν ματαιότητα αὐτῶν καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν, μὴ διεγειροῦσης ἐν αὐταῖς ἢ τὴν κλίσιν μόνον πρὸς τὰ ἐγκόσμια, μὴ αἰσχυνομένης ἐπίσης νὰ διδάσκῃ αὐτὰς ὡς τὸν μόνον τῶν ἐν τῇ βίῳ προσπαθειῶν των σκοπὸν τὴν ἐπιτυχίαν πλουσίου συνοικεσίου, κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς μητρὸς των, αἱ μικραὶ κόραι περὶ οὐδενὸς ἄλλου συνδιελέγοντο ἢ περὶ τῶν ἐνδυμασιῶν αὐτῶν καὶ τῶν διασκεδάσεων.

Ἐν τοσοῦτῳ ἡρνοῦντο τὰ πάντα εἰς τὸν λόρδον Σαινζερμαίν, ἢ μάλλον ἔπρεπε νὰ εἶπω, ὅτι εἶχον ἀρνηθῇ εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, ἂν δὲν εἶχε τὴν δύναμιν ἐκείνην καὶ τὴν σταθερότητα, αἵτινες τόσον ὀλίγον ἐφαίνοντο συμβιβάζομεναι μετὰ τὴν μαλακότητα καὶ γλυκύτητα τῶν τρόπων του, νὰ ἐπιμένῃ ζητῶν καὶ ἐπιτυχάνων, ὅ,τι-ἐφρόνει ἀγαγκαῖον διὰ τὴν εὐζωίαν αὐτοῦ καὶ τὴν ἀνατροφὴν. Καὶ ἐν τούτοις οὐδὲν ἐξέφρασε ποτε

παράπονον δι' ὅσα ἐβλεπε χορηγούμενα εἰς τοὺς ἄλλους, ἀποφύγων μετὰ περισκέψεως ν' ἀναμηνύηται εἰς πᾶν ὅ,τι προήρχετο ἐκ τῶν διαταγῶν καὶ τῶν θελήσεων τῆς μητρὸς του.

— Χθὲς ἀκόμη ἔδωκεν ἐν τοιοῦτον παράδειγμα, μοι εἶπεν ἡ κυρία Καρτθράϊτ. Ἦσθε ἐκεῖ, ὅταν ἡ μικρὰ Λιλία ἐπεπλήχθη τοσοῦτον, διότι ἐκυψε ρόδα; Ὁ λόρδος Σαινζερμαίν δὲν ἐφάνη παρατηρήσας τὴν περιφρόνησιν· ἀλλ' εὐθὺς μετὰ ταῦτα μετέβη παρὰ τῇ μαρκησίᾳ καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτῆς νὰ τῷ ἐπιτραπῇ νὰ διαρρυθμίσῃ εἰς κήπον διασκεδάσεως ἐν τέταρτον στρέμματος τοῦ δάσους, τοῦ ὁποίου οὐδεμία ἐγίνετο χρῆσις. Ἡ μαρκησία, μολονότι δὲν ἐπιθυμοῦσε νὰ παρέχῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἐλαχίστην χάριν, ὥστε παραχώρησας τις ἀπὸ μέρους τῆς ἡθελεν εἶσθαι ἐγκατάλειψις τῶν δικαιωμάτων τῆς, ὑπεχρεώθη ἐν τούτοις νὰ ὑποχωρήσῃ, ἀφοῦ τῇ εἶχε λαλήσει μετὰ τσακύτης σεβασμὸν ἐμπνεύσεως εὐσταθείας, κατὰ τὴν στιγμὴν δὲ ταύτην ἡ Λιλία καὶ αὐτὸς ἐπασχολοῦνται εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ κηπαρίου των.

Διευθύνθη πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ εὗρον τὸν νέον λόρδον ἐξηπλωμένον ὡς συνήθως ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον, ἔχοντα ἐνώπιόν του μικρὰν τράπεζαν, κεκαλυμμένην ὑπὸ σχεδίων, τὰ ὁποῖα ἡρμήνευεν εἰς τὴν Λιλίαν.

Ἐργάζεται παρσκευάζον τὸ ἔδαφος, ἡ δὲ Λιλία ζωηρὰ, ὑπερεξημεμένη, ἐθαττάριζεν, ἐλάμβανε μέτρα, μετέδιδε διαταγὰς, ἤρχετο, ἀσθμαίνουσα καὶ εὐτυχής.

— Κύριε Οὐέλσων, μοι εἶπεν αἴφνης ὁ νεανίας μετὰ τινος στιγμᾶς συνδιαλέξεως περὶ τῆς υἱείας του καὶ τῶν σχεδίων του, ἀρκετὰ ἐλαλήσαμεν περὶ ἐμοῦ. Ἄν ἔχετε καιρὸν νὰ συζητήσῃτε ὑπὲρ ἐμοῦ, σὰς παρακαλῶ νὰ συνδιαλεχθῶμεν περὶ σπουδαιοτέρων υποθέσεων. Ἡ μήτηρ μου σὰς ἐνεχείρισε χρηματικόν τι ποσόν, τὸ ὁποῖον μοι ἀνήκει. Ποῖα εἶναι σήμερον τὰ εἰσοδήματα τοῦ κεφαλαίου τούτου;

— Δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα. Δύνασθε, μιλόρδε, ν' ἀπαιτήσῃτε ἀμέσως ὅλον ἢ μέρος τοῦ ποσοῦ, κεφάλαιον καὶ εἰσοδήματα, ὅπως σὰς φανῇ καλλίτερον.

— Θέλω σὰς ἀπογυμνώσει ἀμέσως, κύριε Οὐέλσων, ἐξηκολούθησε γελῶν. Ἐχω ἀνάγκην ὅλου τοῦ ποσοῦ διὰ τὸ τέκνον μου καὶ δι' ἐμὲ αὐτόν· μόλις δὲ θέλει εἶσθαι ἀρκετὸν κατὰ τὸ ἡμῖς. Προτίθεμαι ὡσαύτως νὰ παρακαλέσω τὸν πατέρα μου νὰ ἀναλάβῃ τὰ ἔξοδα τῆς ἀνατροφῆς μου, διότι προνοῶ διὰ τὴν τῶν ἄλλων.

Μοι εἶπε τότε ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἔχῃ ἓνα παιδαγωγόν· ἓνα gentleman, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἓνα λόγιον.

— Ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης νὰ καταστῶ λόγιος, ἡ δὲ προσφιλὴς κυρία Καρτθράϊτ, μεθ' ὅ-λας τὰς προσπάθειάς τῆς, οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ

κατορθώσῃ ὅπως μοι παράσχῃ τὰ πρὸς τοῦτο μέσα. Εἰς ἐμὲ λοιπὸν ἀπόκειται τὴν νὰ τὰ ἀπαιτήσω. Ἄν μοι τὰ ἀρνηθῇ ὁ πατήρ μου, καλῶς! θέλω πληρώσει ἐγὼ, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Ἀλλὰ πιστεύω ὅτι δὲν θέλει μοι τὰ ἀρνηθῇ.

— Ἀδύνατον, ἀνέκραξε.

— Ὡ! ἂν τοῦτο ἐξήρτητο ἀπ' αὐτοῦ, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸ ἐπραττεν. Ἀλλ' ἡ οἰκογενεῖά του κοστίζει εἰς αὐτὸν πολὺ ἀκριβὰ. Εἶναι ἀληθῶς λυπηρὸν ἄνθρωπος τῆς τάξεώς του νὰ ἔχῃ τόσον παράδοξα ἔξοδα καὶ τόσον πραγματικὴν πενίαν.

Ἰδοὺ σκέψις ἀξία τῆς μητρὸς του, ἐσκέφθη καθ' ἑαυτόν.

— Κύριε Οὐέλσων, στηρίζομαι ἐφ' ὑμῶν ὅπως εὖρω ὅ,τι ἐπιθυμῶ. Ὅσον δ' ἀφορᾷ, προσέθηκε, τὴν προσφιλεῖ ταύτην μικρὰν, ὀλίγων πραγμάτων ἔχει τὴν στιγμὴν ταύτην ἀνάγκην, ἡ δὲ ἀνατροφή μου θέλει τελειώσει πρὶν ἢ ἀρχίσῃ ἡ ἰδική της. Ἀλλὰ σὰς ἐγγυῶμαι, ὅτι θέλει τύχει καὶ αὕτη τοιαύτης.

— Ἐπίστευον, ἀπεκρίθη, ὅτι ἡσχολοῦντο μετὰ τὴν ἀνατροφὴν αὐτῆς συγχρόνως μετὰ τὴν τῆς ἐξαδέλφους τῆς.

— Ὅχι, ἡ Λιλία παρημελήθη ὅλως διόλου ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην.

Ἡ συνδιάλεξις μας διεκόπη ἐνταῦθα.

Μετὰ τινος στιγμᾶς ἠκούσαμεν θόρυβον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μικροῦ δάσους, δύο δὲ θαυμάσιοι κύ-νες εἰσέβαλον εἰς τὸ κηπάριον πρὸ μέγαν τρόμον τῆς Λιλίας, ἥτις ἤρξατο κραυγάζουσα καὶ τρέχουσα ἐν σπουδῇ ὅπως κυρθεῖ πλησίον τοῦ φίλου της. Ὁ δὲ λόρδος Λουδοβίκος τοὺς ἠκολούθει, κρατῶν μικρὸν πυροβόλον εἰς τὴν χεῖρα.

— Πῶς ἔχετε σήμερον, ἀδελφε;... Ὅποιον θαυμάσιον μέρος ἀνεκαλύψατε διὰ σὰς καὶ τὴν γλυκεῖαν καὶ ἀξιολάτρευτον φίλην σας; Ἀλλὰ διατί νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φοβῇται τοὺς σκύλους μου ἡ Λιλία; δὲν θὰ σὲ κακοποιήσωσι, μικρὰ τρελλή.

— Ἀληθῶς, Λουδοβίκε, πρέπει νὰ τὴν συγχωρήσῃτε. Ὁρμησαν ἐπ' αὐτῆς τοσοῦτον ἀπροσδοκῆτως! Δὲν θὰ ἦσαι ἄλλοτε φρονιμωτέρα, Λιλία;

— Δὲν ἀγαπῶ τὰ μεγάλα ταῦτα τρομερὰ ζῶα, εἶπεν ἡ Λιλία.

— Ἀληθῶς δὲν τὰ ἀγαπᾶτε! Εἶδτε ἄλλοτε, ἀξιολάτρευτος μικρὰ πανούργος, ζεῦγος τόσον ὠραίων ζώων; Παρατηρήσατέ τα λοιπὸν, Σαινζερμαίν, σεῖς ὅστις ἔχετε ὀφθαλμοὺς καλλιτέχνου. Δὲν εἶναι θαυμάσιοι κύνες;

— Μάλιστα, λαμπροί. Πόσα τοὺς ἠγοράσατε;

— Ὡ! ὁ Πίττων τοὺς ἠγόρασεν ἀπὸ τὸν φύλακα τοῦ λόρδου Κλαίρ δύο χιλιάδας πεντακόσια φράγκα τὸ ζεῦγος. Ἀξίζουν βεβαίως τέσσαρας χιλιάδας.

Κατένευσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀγνοῶν τίνα θέ-

σιν νὰ λάβω. Ὁ δὲ λόρδος Σαινζερμαίν ἀπεκρίθη γελῶν:

— Εἴσθε ἄξιον μεράκιον, Λουδοβίκε. Ἀλλὰ φρονῶ ὅτι θὰ ἦσθε ἐτι μάλλον, ὅταν ἐπανεύρετε τὰς δύο σας χιλιάδας καὶ πεντακόσια φράγκα, ἂν κατὰ τύχην σὰς ἔλθῃ ἡ ιδέα νὰ ἐμποιήσῃτε τὴν ἀγοράν σας.

— Ἀληθῶς, ἀνέκραξεν ὁ λόρδος Λουδοβίκος, ποῖα διαβολικὴ ιδέα εἰσῆλθε λοιπὸν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς μητρὸς μου; Δὲν ἐννοῶ τίποτε ἀπὸ αὐτά. Δὲν ἐφαντάσθη ἐκείνη ὅτι εἶμαι πολὺ νέος, — πολὺ νέος! ὁ Θεὸς νὰ τὴν εὐλογῇ! — ὥστε νὰ μ' ἐμπιστευθῶσιν ἐν ἀληθινὸν πυροβόλον!... Νὰ μὴ κηρυγῶ! προσέθηκε μεθ' ὑπερβαλλούσης ζωηρότητος, κάλλιον ν' ἀποθάνω, παρὰ νὰ ὑποκύψω εἰς τοιαύτην τυραννίαν!... Μάλιστα, προτιμῶ ν' ἀποθάνω παρὰ νὰ μὴ διασκεδάζω... προτιμῶ χιλιάδας ν' ἀποθάνω!

— Θεέ! πόσον εἴσθε ἀνόητος, λόρδε Λουδοβίκε, εἶπεν ἡ Λιλία, πόσον εἴσθε λοιπὸν ἀνόητος! Πῶς! ν' ἀποθάνητε, διότι δὲν σὰς ἀφίνουσι νὰ κηρυγῇτε! Ἐχετε τοὺς ἵππους σας, καὶ τοὺς σκύλους σας!... καὶ τοὺς φασιανούς σας, καὶ τοὺς ἰνδικούς χοίρους σας καὶ τὰ κουνέλλια σας... τὰ πάντα... τὰ πάντα!

— Δὲν καταλαμβάνετε τίποτε ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀξιολάτρευτος, χαρίεσσα καὶ ἀξιόλογος μικρὰ μου. Ἐμπρὸς, ἐναγκαλισθῆτέ με καὶ μὴ μὲ μαλόνετε πλέον!

— Ὅχι. Ἐκαμα ὅρκον.

— Σεῖς!... Ὅρκον!

— Δὲν θὰ ἐναγκαλισθῶ ποτὲ κανένα ἐδῶ... ἐκτὸς τῆς κυρίας Καρτθράϊτ.

— Τί ἀνοησία! Τὸ ἐκ ψαροῦ μαρμάρου τοῦτο ἄγαλμα;

— Δὲν εἶναι ἄγαλμα ἐκ ψαροῦ μαρμάρου, ἀνέκραξεν ἡ Λιλία ἀγανακτοῦσα, καὶ εἴσθε κακός... πολὺ κακός νὰ τὴν ὀνομάζετε τοιοῦτο-τρόπως. Εἶναι ἀγαθωτάτη, σοφωτάτη καὶ μᾶς ἀγαπᾷ πολὺ... Καὶ ἂν ἦναι ὄχι, εἶναι ὠραιότερον τοῦτο ἀπὸ τὰς μεγάλας ἐρυθρὰς παρειάς, ὡς τὰς ἰδικὰς σας.

— Σιγά, σιγά, Λιλία μου, εἶπεν ὁ λόρδος Σαινζερμαίν, ὑπερασπίζεσθε τοὺς φίλους σας, ἀλλὰ μὴ κακομεταχειρίζεσθε τοὺς ἀντιπάλους σας.

— Ὡ! ἂς μὲ κακομεταχειρίζεται ἡ χαρίεσσα μικρὰ τρελλή· ἐγὼ θὰ τὴν ἐναγκαλισθῶ.

— Ὅχι, ἀδελφέ μου, ὄχι σήμερον. Μὴ τὴν ἐναντιόνησθε. Νὰ ἐμιλήσω εἰς τὴν μαρκησίαν διὰ τὸ πυροβόλον σας;

— Τοῦτο ἐπεθύμουν νὰ σὰς ζητήσω, Σαινζερμαίν. Θὰ σὰς εἶμαι ὑπερβολικὰ ὑποχρεωμένος. Δὲν εἶναι τερατῶδες καὶ ἀνόητον;

— Δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν ὅτι εἶναι γυνή... καὶ μήτηρ σας, — μήτηρ τῆς ὁποίας ἡ ὑπερβολικὴ τρυφερότης ἡμπορεῖ ἐνίοτε νὰ ἔχῃ διὰ σὰς δυσάρεστα.

— Ώ! τότε θλιγωτέραν τρυφερότητα! ἀπεκρίθη ἀνευλαβῶς ὁ λόρδος Λουδοβίκος. Ἐν τοῦτοις προσπαθήσατε νὰ τὴν καταπείσητε. Σὰς ἀκούει ὅταν τῇ λαλήτε καθὼς πρέπει.

— Φοβοῦμαι ὅτι δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ τῇ λαλήσω καθὼς πρέπει εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, εἶπεν ὁ λόρδος Σαινζερμαίν γελῶν. . . τοῦλάχιστον κατὰ τὰς ἰδέας σας. Βεβαίως ἔχι. Εἴσθε υἱὸς τῆς ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, ἐκείνη δὲ ἔχει τὸ δικαίωμα. . .

— Μὴ λαλήτε περὶ δικαιωμάτων. . . ποῖα ἀνοησία! Ἄς ἴδωμεν, θὰ λάβητε τὸ μέρος μου, καὶ ἡ ὄχι;

— Θὰ προσπαθῶ, ἀλλ' ὄχι ὅπως ἠθέλετε ἐπιθυμῆσαι. . . δηλ. ἀποφασιστικῶς καὶ ἐπιτακτικῶς, ὅπως λέγετε.

— Καλῶς, καλῶς! κάμετε ὅπως νομίζετε διὰ νὰ ἔχω τὸ πυροβόλον μου. . . διὰ σᾶς δὲ, Λιλία, θέλω φρονέσει μίαν περιστέραν.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ Λιλία. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ φρονέωσι περιστέραις.

— Διατί μικρὰ ἀνύητος; ἐπίστευον ὅτι ἡγάπατε τὰ πτηνά.

— Δὲν τὰ ἀγαπῶ νεκρά, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὰ φονεύητε.

— Ἀληθῶς; Λοιπὸν πρέπει νὰ σᾶς συνειθίσω, διότι δὲν ἡμπορῶ νὰ ζῶ χωρὶς νὰ κηρυγῶ. . . καὶ πολὺ περισσότερον χωρὶς ν' ἀπολαμβάνω τὴν τρυφερότητα τῆς γλυκειᾶς καὶ ὠραίας μου Λιλίας. Λοιπὸν, καλὴν νύκτα! Εἴσθε τόσο δυσάρεστος ὥστε προτιμώτερον ν' ἀπομακρυνθῶ.

Καὶ μὰς ἐγκατέλειπε συρίζων τοὺς κύνες του. Ἐσιωπήσαμεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς. Ἐπὶ τέλους ὁ Σαινζερμαίν εἶπε:

— Δὲν εἶναι ὠραῖον μεράκιον;

— Τί δυστυχία νὰ τὸν χαϊδεύωσι τόσο! ἐδοκίμασα ν' ἀποκριθῶ.

— Ὡς τὴν πίστιν μου δὲν ἐννοῶ τίποτε ἀπ' αὐτά. Ἐλπίζω ὅτι αἱ συνέπειαι δὲν θέλουσιν εἶσθαι δυσάρεστοι δι' αὐτὸν, καὶ εἶναι τόσο γλυκὺ νὰ λατρεύηται τις ἀπὸ τὴν μητέρα του! Ἐδυσκολευόμην νὰ συμμερισθῶ τὴν συμπάθειαν ταύτην, οὐδ' ἠδυνάμην νὰ ἐμποδίσω ἐμαυτὸν νὰ καταρασθῶ ἐν ἐμαυτῷ τὴν προσωπολήψιαν ἐκείνην, ἥτις ἀποποιουμένη εἰς τὸν ἕνα τῶν υἱῶν τὰ μέσα τῆς ἐκτελέσεως τῶν εὐγενεστέρων σχεδίων του, ἐσπατάλα τὰ χρήματα πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἀνωφελεστέρων φαντασιῶν τοῦ ἐτέρου.

Παρήλθε τὸ θέρος. Παρουσίασα εἰς τὸν λόρδον Σαινζερμαίν ἕνα ἐκ τῶν φίλων μου, ἐξάριτον κληρονομήτην, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὁποίου ἐποιήσατο ἐκπληκτικὰς προόδους εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῶν ἐπιστημῶν, τοὺς ὁποίους δικαίως ἡ ἀδίκως θεωροῦμεν ὡς ἀπαραιτήτους διὰ τὴν ἀνατροπὴν τελείου εὐγενεστέρων. Περὶ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐπίσης ἤρξατο ἐκτελῶν τὰ σχέδιά του

διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς ὑπάρξεως τῶν χωρικῶν τῶν κτημάτων του.

Ἡ μικρὰ Λιλία καθίστατο ὁσημέραι χαριστετέρα καὶ θελητικώτερα, ἡ δὲ εὐγένεια αὐτῆς, ἡ εὐθυμία αὐτῆς, αἱ φιλοτάραχοι αὐτῆς ποταρῆσαι, οἱ θωπευτικοὶ αὐτῆς τρόποι κατάρθουν εἰς τὸν πτωχὸν ἀσθενῆ τὴν λήθην τῶν πόνων του καὶ τῆς ἀπελπισίας τοῦ μέλλοντός του.

Ὁ λόρδος Λουδοβίκος ἐστάλη εἰς Elton, ὅπου ἐκτῆσατο ταχέως τὴν φήμην τοῦ ὠραιότερου καὶ νοσηροεστέρου τῶν μαθητῶν τοῦ λυκείου. Αἱ ἀσωταίαι αὐτοῦ, αἱ παράφρονες αὐτοῦ δαπάναι τὸν κατέστησαν περίφημον, ἐν μέσῳ μάλιστα νεανιῶν, οὓς δὲν ὠφελε νὰ ἐκπλήξῃ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς μανίας. Ἀλλὰ τὰ ἀναντίρρητα αὐτοῦ προτερήματα καὶ ἡ γενναία αὐτοῦ καρδιά τὸν κατέστησαν ἀγαπητὸν παρὰ πᾶσι, μεθ' ὧν τὴν διαγωγὴν αὐτοῦ, δικαιολογοῦντα μέχρι τινος σημείου τὴν ἀπίστευτον πρὸς αὐτὸν τῆς μητρὸς λατρείαν.

Ἐπὶ ταῖς συνήθειαις.

K* MARSH.

Ο ΧΡΗΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΘΙΓΓΑΝΙΔΟΣ

[Χωρικὸν διήγημα].

Α'

Κατὰ τὰ βορειοανατολικά παράλια τῆς νήσου Εὐβοίας, ἐν γραφικῇ κοιλάδι, παρὰ τὰς ἐσχατιαὶς βαθυσκίου δάσους πευκῶν καὶ πλατάνων ὑψοῦσι τὰς ἀχυρίνας αὐτῶν στέγας οἱ λευκάζοντες οἰκίσκοι τοῦ χωρίου Μ**. Ἰδρυοχρεῖς ἄρουροι ἐν αἷς βλαστάνει ὁ ἀραβόσιτος καὶ σιτοφόροι ἀγροὶ, ἀπλοῦνται πράσινοι ἢ χρυσιζόντες μέχρι τῆς ψαμμώδους ἀκτῆς ἀντικρὺ τῆς ὁποίας διαφαίνουσι πέραν εἰς τὸν ὁμιχλώδη ὀρίζοντα οἱ ἀπορρώγες βράχοι τῆς Σκοπέλου καὶ τῆς Ἀλονήσου. Πρὸς δυσμὰς κατάφυτοι γήλοφοι σχηματίζουσι χλοερὸν τεῖχος καὶ ὁ ἀπὸ τῶν κλιτύων αὐτῶν καταρρέων ἄσημος ποταμίσκος περιβάλλει τὸ χωρίδιον δι' ὑγρὰς ζώνης.

Ἡ 15^η Ἰουνίου 186 . . . ἦτο ἡμέρα ἑορτῆς διὰ τοὺς κατοίκους τοῦ Μ**. Ἰπὸ τοὺς διεργώγας καὶ βρυοσκεπεῖς θόλους τοῦ ἀγροτικῆς παρεκκλησίου ὁ σεβάσμιος ἐφημέριος εἶχεν εὐλογῆσαι τοὺς γάμους τῆς Ξανθῆς καὶ τοῦ Φώτου, τῆς Ξανθῆς, τῆς ὠραιότερας κόρης τοῦ χωρίου καὶ τοῦ Φώτου: τοῦ καλλιζώνου Φώτου, τοῦ ἐντίμου Φώτου. Ἡ γαμήλιος πομπὴ κατῆρχετο ἀγαλλομένη καὶ τυρβάζουσα ἀπὸ τοῦ λοφίσκου τοῦ παρεκκλησίου πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ, ὅτε αἶφνης φωνὴ βραγχῆ καὶ κλαυθμυρίζουσα εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ εὐθύμου δμῖλου.

— Ἐλεημοσύνη καὶ γιὰ μένα τὴ φτωχὴ γιὰ νὰ σᾶς εὐχηθῶ κ' ἐγὼ νὰ ζήσετε χίλια χρύνια. . .

Ἡ οὕτως ἀκαίρως ρίπτουσα ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς ἀφρόντιδος εὐτυχίας τὴν θλιβεράν εἰκόνα τῆς στερήσεως καὶ τοῦ ἄλγους, ἦτο ρικνὴ καὶ ρακέν-

δυτος Ἀθιγγανίς, ἀναπαύουσα τὰ κεκμηκότα αὐτῆς μέλη ἐπὶ κορμοῦ δένδρου πεπτωκότος ἐν τῷ μέσῳ τῶν κατατετρυμένων τῆς κοσκίνων.

Πολλοὶ ἔρριψαν πρὸς τὴν ἐπαίτιδα χάλκινα τινὰ κεραμίτια, καὶ ἡ γαμήλιος ἀκολουθία ἐμελλε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν αὐτῆς, ὅτε αἶφνης ἡ ὠραία Ξανθὴ, δεισιδαίμων ὡς γυνὴ καὶ μάλιστα ὡς γυνὴ ἀπαίδευτος, ἐξέφρασε ζωντανὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Ἀθιγγανίδα τὴν τύχην της.

Ὁ Φῶτος ἀντέστη κατ' ἀρχὰς, ἀλλὰ βλέπων τὴν ἐπιμονὴν τῆς συζύγου του ἐνέδωκε τέλος, καὶ ἡ ῥοδοπάρειος νύμφη ἔστη ἐνώπιον τῆς στυγνῆς χρησμωδοῦ καὶ τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα. Ἡ Ἀθιγγανίς ἐξήτασε τὴν παλάμην τῆς νέας μετὰ προσοχῆς εὐσυνειδήτου καὶ μετὰ τινὰ δευτερόλεπτα τὰ ξηρὰ χεῖλη της ἐκινήθησαν ἵνα προφέρωσι τὰ ἑξῆς:

— Ὅλα εἶναι καλὰ, κόρη μου, πρόσεχε μοναχὰ, γιὰτὶ μιὰ σκοτεινὴ νύχτα ποῦ θὰ κλαίῃ λυπητερά ἡ κουκουβάγια, θὰ σ' εὕρῃ μεγάλο κακὸ. . .

Κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον τῆς φιλοσοφικῆς ἀπιστίας καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ χωρικοὶ δὲν εἶναι πλέον ὡς ἄλλοτε δεισιδαίμονες. Καὶ ὅμως μετὰ τὴν σκαιὴν ταύτην πρόρρησιν τῆς ρικνῆς ἐπαίτιδος ἀνεξήγητος φρικίασις διέτρεξε τὰ μέλη τῶν παρισταμένων. Ἡ Ξανθὴ ὠχρίασε καὶ ὁ Φῶτος προσεπάθησε μάτην νὰ μειδιάσῃ.

Ἀλλ' ὅτε τῆς ζωῆς ἡ πρώτη ἀπλοῦται διαυγῆς καὶ ῥοδιζουσα, τῆς ὀδύνης τὰ διαβατικὰ νεφία πρὸς στιγμὴν μόνον δύνανται νὰ σκιάσωσι τὴν χρυσέμβαφον τῆς εὐτυχίας θολίαν.

Δι' αὐτὸ τῆς Ἀθιγγανίδος ἡ προφητεία ἐλησμονήθη ταχέως, δι' αὐτὸ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς χαρᾶς, ὁ χορὸς, ὁ πότος, καὶ τὸ ἔσμα ἐκλήθησαν μέχρι βαθείας νυκτὸς τὸ εὐδαιμον ζεῦγος, ἵνα τὸ παραδώσωσι σχεδὸν μεθύον εἰς τὴν μυρίπνουν ἀγκάλην τοῦ ὕμενος.

Β'

— Σὰς θέλω, μωρὲ παιδιὰ, ἀπόψε πρέπει νὰ τελειώσῃ τὸ πανηγύρι.

— Αἶ! καπετὰν Ἀράπη, ὁ Κουλοχέρης ἔχει ἕνα χέρι, μὰ ποῦ ἀξίζει γιὰ δέκα.

— Καὶ μένα νὰ μὴ μὲ λὲν Ἀνοιχτομμάτης ἂν δὲν τοὺς πάρῃ τὸ μᾶτι μου μόλις ξεμυτῇσιν ἀπὸ τὸ ῥέμμα.

— Τ' ἀδελφικὰ του, ὑπέλαβεν ὁ Ἀράπης, γυρίζουν πάντα ὕστερα ἀπὸ αὐτὸν ἀπὸ τὸ χωράφι' ἂν τὸν πετύχουμε μόνον μὲ τὴ γυναικὰ του τὸ πρᾶγμα θὰ τελειώσῃ εὐκολα.

— Μὰ τὴν ἀγαπᾷς, καπετὰν Ἀράπη, ἀκόμα τόσο πολὺ αὐτὴ τὴ γαλανομμάτα; ἠρώτησεν ὁ Κουλοχέρης.

— Ἀχ! ἔρωτα τὸν λένε αὐτὸν, ἀπήντησεν ὡς ἄνθρωπος εἰδήμων ὁ Ἀνοιχτομμάτης ὠπεύων τὸ λιπότρινον αὐτοῦ γένειον.

Ὁ Ἀράπης ἔστη ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα σιωπηλὸς καὶ ὡς σκεπτόμενος, εἶτα δὲ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Λοιπὸν, παιδιὰ, τὰ εἶπαμε, θὰ κρυφθοῦμε κοντὰ στὴ ῥεμματιά, ἐκεῖ κάτω στὰ πλατάνια, ἅμα ζυγώσῃ θὰ τοῦ ριχτοῦμε, θὰ τὸν τελειώσωμε καὶ ὕστερα, ξέρετε, θὰ ἀρπάξωμε τὴν Ξανθὴν, ἄχ! Ξανθὴ μου, καὶ. . . ὅπως σᾶς ἔχω 'πεῖ. . .

— Λαμπρὰ καπετάνιο, ἀπήντησεν ὁ Κουλοχέρης.

— Περιφρημα, προσέθηκεν ὁ Ἀνοιχτομμάτης.

Οὕτω συνωμίζουν περὶ δειλὴν ὄψιν δροσερὰς φθινοπωρινῆς ἡμέρας, ὁ Ἀράπης, ὁ Κουλοχέρης, καὶ ὁ Ἀνοιχτομμάτης, οἱ ἐξωλέστατοι τοῦ χωρίου Μ** περὶ τινὰ πενιχρὰν τράπεζαν τοῦ «Πονηρευμένου Λαγοῦ», ῥυπαροῦ καφενεῖου ἀνήκοντος εἰς τὸν μονόποδα Μαστρο-Ἀντώνην, πρῶτον δασοφύλακα.

Ὁ Ἀράπης ἡ Καπετὰν-Ἀράπης, ὡς ἐκάλουν αὐτὸν οἱ ἐν κακουρίᾳ συνάδελφοί του, ἦτο ἀνὴρ τριάκοντα πέντε ἐτῶν περίπου, ὑψηλὸς καὶ ῥωμαλέος, ἀλλ' εἰδεχθῆς τὴν μορφήν. Ἦτο μελαψὸς καὶ ἔφερε μακροὺς μαύρους μύστακας καὶ κόμην οὐλὴν, οἱ δὲ ἄγριοι καὶ αἰμοχαρεῖς ὀφθαλμοὶ του ἐμαρτύρουν ὁποῖα κακοῦργος ψυχὴ ἐκρύπτετο εἰς τὰ λάσια στήθη του. Ἡ ἀρχὴ ἡκολούθει πάντοτε τὰ διαθήματά του διὰ βλέμματος ἀνησυχου καὶ οἱ εὐπόληπτοι κάτοικοι τοῦ χωρίου Μ** τὸν ἀπέφευγον διότι διῆγε βίον ἐξώλη, ἄεργον καὶ πλάνητα. Ὁ εἰδεχθῆς καὶ κακοῦργος Ἀράπης εἶχεν ἐρασθῇ ἐμμανῶς τῆς ὠραίας καὶ ἀγνῆς Ξανθῆς. Ἐξήτησεν ἐπανειλημμένως τὴν χεῖρά της, ἀλλὰ καὶ ὁ πατήρ τῆς κόρης καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἀπέριψαν μετὰ περιφρονησεως τὴν αἵτησίν του. Ὅτε εἶδεν ὁ ἀτυχὴς ἐρωτόληπτος τὴν Ξανθὴν σύζυγον ἄλλου, καὶ μάλιστα τοῦ Φώτου, ὃν ἐμίσει διότι οὗτος τὸν μετεχειρίζετο πάντοτε μὲ τρόπον λίαν περιφρονητικόν, τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ κοχλάζον πάθος ἐγένετο κραυγὰ τι ἐρωτος καὶ μίσους τοσοῦτον παρὰφορον, ὥστε τὰ πάντα ἠδύνατο νὰ ἐπιχειρήσῃ ἵν' ἀπαλλαγῇ τοῦ ἀντεραστοῦ αὐτοῦ καὶ ἀπολαύσῃ ἐκείνης πρὸς ἣν ἀκράτητος τὸν ἐσυρεν ἐπιθυμία. Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ διπλοῦ τούτου ἐγκλήματος ἐσπευσε νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τῶν ἀξίων αὐτοῦ συνεταίρων, τοῦ Κουλοχέρη καὶ τοῦ Ἀνοιχτομμάτη.

— Συντρόφοι, ὁ ἥλιος πάει νὰ βασιλέψῃ καὶ νομίζω πῶς εἶναι καιρὸς νὰ τραβοῦμε, εἶπεν ὁ Ἀράπης ἀφίγων τὸ κάθισμά του.

— Βεβαίᾳ καπετάνιε, ἀπήντησαν σχεδὸν ταυτοχρόνως, ἐγειρόμενοι ὁ Κουλοχέρης καὶ ὁ Ἀνοιχτομμάτης.

Ὁ Ἀράπης ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ὀβολούς τινὰς καὶ εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν καφεπόλην:

— Βρέ κούτσαβλε νά, πάρε τούς παράδες σου και κύτταξε νά ἦσαι φρόνιμος γιατί σοῦ κόβω τ' αὐτιά. . .

Ὁ Μαστρο-Ἀντώνης προσήλθεν ὑποσκάζων και ἐθυλάκισε τὰ χρήματα χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

Μετὰ ταῦτα οἱ τρεῖς δολοφόνοι ἔλαβον τὴν πρὸς τὸ δάσος ἄγουσαν και ἐγένοντο ταχέως ἄφαντοι ἐντὸς τῶν πυκνῶν φυλλωμάτων.

.....

Τὰ τελευταῖα ἐξησθενημένα χρώματα τοῦ ἐσπερινοῦ λυκόφωτος εἶχον σβεσθῇ ἐντελῶς εἰς τὸν ἀτμώδη ὀρίζοντα. Ἄνεμος ψυχρὸς ἔσειε τοὺς κλάδους τῶν δένδρων, ὑγροὺς ἀκόμη ἀπὸ τῆς πρωϊνῆς βροχῆς, και εἰς τὸν σκοτεινὸν οὐρανὸν ἀνέτειλλεν ἡ σελήνη ὠχρὰ και φθίνουσα μεταξὺ μαύρων συννέφων.

Κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ὁ Φῶτος και ἡ Ξανθὴ ἐπέστρεφον διὰ τινος στενῆς ἀτραποῦ ἐκ τοῦ ἀγροῦ αὐτῶν, ἐν ᾧ εἶχον ἐργασθῇ ἀπὸ πρωϊας μετὰ τῶν νεωτέρων ἀδελφῶν τοῦ Φώτου: τοῦ Λάμπρου και τοῦ Θανάση. Οἱ δύο σύζυγοι ἐβάδιζον ἐγγύτατα ἀλλήλων. Ὁ Φῶτος ἔφερεν ἐπ' ὤμου βαρεῖαν ἀξίνην και ἡ Ξανθὴ ἐκράτει ποικιλόχρουν μικρὸν σάκκον πλήρη ὀπωρῶν. Ἐνῷ ἐμελλον νά εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ξηρὰν κοίτην τοῦ χειμάρρου τοῦ διχάζοντος τὸ δάσος τῶν πλατάνων, ἡ Ξανθὴ ἔστη αἰφνης και ἤρχισε νά τρέμῃ.

— Τί ἐπαθες γυναῖκα; Ἠρώτησεν ὁ Φῶτος μετ' ἀπορίας.

— Τίποτε, ἀλλὰ . . . δὲν ἀκοῦς . . . Ἀ! . . . πῶς κλαίει . . . ἡ κουκκουβάγια . . .

— Κατάλαβα, θυμώθηκες πάλε τὰ ἀνόητα λόγια ἐκείνης τῆς παληογύφτισσας . . . Ἀπῆντησεν ὁ Φῶτος γελῶν.

— Ναί, Φῶτο, και νά σοῦ πῶ, ἀληθινά, φοβοῦμαι . . .

— Ντροπὴ . . .

— ὦ! φοβοῦμαι, Φῶτο, φοβοῦμαι! ἄς περιμένωμεν ἐδῶ τ' ἀδέλφια σου νά ἔλθουν . . .

— Τί γυναῖκα, θέλεις νά γελάσουν μαζὺ μου ὁ Λάμπρος και ὁ Θανάσης; θέλεις νά εἰποῦν ὅτι φοβοῦμαι τῆς κουκκουβάγιας; ὑπέλαβεν ὁ Φῶτος ὀλίγον ἀποτόμως και μετὰ προφανοῦς δυσανεξίας.

— Καλὰ, Φῶτο, μὴ θυμόνης, ἀπῆντησεν ἡ Ξανθὴ διὰ φωνῆς ἐκλειπούσης, ἀφ' οὗ τὸ θέλεις πᾶμε μόνοι μας, ἀλλὰ . . . θὰ μᾶς εὕρη κακό. . .

— Ὅταν εἶσαι μαζὺ μου, γυναῖκα, δὲν πρέπει νά φοβῇσαι τίποτε.

Ἡ Ξανθὴ δὲν ἀπῆντησε και ἠκολούθησε κατηφῆς τὸν σύζυγόν της. Εἰσῆλθον εἰς τὴν ξηρὰν κοίτην τοῦ χειμάρρου. Τὸ ἀπαίσιον ἄσμα τῆς γλαυκῆς ἀντήχει μακρὰν ἐντὸς τῶν ὑπερμεγέθων κλάδων, οἵτινες ἐν τῷ στυγνῷ σκιδόφωτι ἐλάμβανον σχήματα φανταστικά. Οἱ χάλικες ἐ-

τριζον ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν σιωπηλῶν ὀδοιπόρων. Σχεδὸν λειπόθυμος ἐκ τοῦ τρόμου ἡ Ξανθὴ ἐσείετο ὡς ξηρὸς κάλαμος και προσεκολλᾶτο εἰς τὸν στιβαρὸν τοῦ συζύγου της βραχίονα εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, ὃν προσκάλει ξηρὸς κλαδίσκος πίπτων ἐντὸς λάκκου ὕδατος ἢ ἐρπετὸν συρόμενον μεταξὺ κιτρίνων θάμνων. Εἶχον διέλθει τὸ πλάτος τοῦ ξηροῦ ποταμοῦ και ἦσαν ἔτοιμοι ν' ἀναρριχηθῶσιν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθη, ὅτε αἰφνης ἐπήδησαν μὲ ὕψος ἀπειλητικὸν ἐκ τῆς ἐγγυτάτης σκοτεινῆς δεινδράδος τρεῖς ῥωμαλέοι ἄνδρες. Ὁ ὑψηλότερος αὐτῶν ἐπετέθη ἐν ἀκαρεὶ κατὰ τοῦ Φώτου ἐκ νώτων και ἐβύθισε μέχρι λαβῆς εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ τὴν ἀμφίκοπον μάχαιραν ἣν ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ. Ὁ Φῶτος ἐστράφη και τὸ σθεννύμενον βλέμμα του ἐζήτησε νά διακρίνῃ ἐν τῷ σκότει τούς χαρὰ κτῆρας τοῦ δολοφόνου.

— Ἐγὼ εἶμαι, ἐγὼ, ὁ Ἀράπης ἀνέκραξε γελῶν σαρκαστικῶς ὁ φονεὺς.

— Ἀτιμε, ἐψιθύρισε δι' ἀσθενοῦς φωνῆς ὁ Φῶτος και ἔπεσεν ἐκτάδην ἄπνους και αἱματόφυρτος παρὰ τοὺς πόδας τῆς Ξανθῆς, ἥτις ἴστατο ἀκίνητος ὡς ἄλδς στῆλη. Τὸ μέγεθος τοῦ τρόμου και τοῦ ἄλγους τὴν εἶχεν ἀποναρκῶσει.

— Λευκὴ μου περιστέρα, εἶπεν ὁ Ἀράπης πλησιάζων τὴν Ξανθὴν μετὰ φιλαρεσκίας, ὅτε εἶδεν ἐαυτὸν ὀριστικῶς ἀπηλλαγμένον τοῦ ἀντιπάλου του, εἶμαι σκλάβος σου. . .

Τότε ἡ Ξανθὴ συνῆλθε και ἤρχισε νά ζητῇ βοήθειαν διὰ φωνῶν ἀγρίων και διακεκομμένων.

— Μὴ γαλᾶς ἄδικα τὸ λαιμό σου, τρυγὸνα μου, προσέθηκεν ὁ ἀπηνῆς Ἀράπης, ὁ Φῶτός σου ταξιδεύει γιὰ τὸν ἄλλο κόσμον και μέσα στὸ δάσος δὲν βρίσκεται ψυχὴ ζωντανὴ ἐκτὸς ἀπὸ μᾶς.

Ἄλλ' ἡ Ξανθὴ ἐξηκολούθει ὀδυρομένη και ζητοῦσα βοήθειαν.

— Ἀ! Τὸ παρακάνεις, πουλί μου, ὑπέλαβεν ὁ δολοφόνος, εἶτα δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς συντρόφους αὐτοῦ εἶπε: Κουλοχέρη, Ἀνοιχτομάτη, ἐμπρός, δέστε της τὰ χέρια ἀπὸ πίσω, ἀλλὰ ἐλαφρὰ, μὲ προσοχὴ, και σφαλίστε της και τὸ κόκκινο στομάκι της μ' αὐτὸ τὸ μαλακὸ μανδύλι γιὰ νά μὴ φωνάζῃ τόσο δυνατὰ και πάθῃ τίποτε. . .

Οἱ δύο κακοῦργοι ἐξετέλεσαν ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχηγοῦ των.

— Τώρα, παιδιὰ, ἐγὼ θὰ φορτωθῶ αὐτὴ τὴ γαλανομάτα νά μὴν τὴν ἐγγίξῃ κανεὶς γιατί εἶναι γυναῖκά μου. . . εἶπεν ὁ Ἀράπης ἐπιτακτικῶς.

Ἐλαβεν εἰς τοὺς νευρώδεις αὐτοῦ βραχίονας τὴν δυστυχῆ Ξανθὴν, ἥτις δεδεμένη τὰς χεῖρας και φειωμένη οὐδ' ἐπεχείρησε καὶ ν' ἀντιστῇ, και εἶπε:

— Παιδιὰ, εἶναι καιρὸς νά τὸ στρίβωμε ὅ-

που εἶναι θὰ φθάσουν τ' ἀδέλφια τοῦ Φώτου ἀπὸ τὸ χωράφι και θὰ ἔχωμε σκοτούρες. Ἀπ' ἐδῶ εἶναι ὁ δρόμος μας: σὲ μιὰ ὥρα θὰ ἤμαστε τὴν ἀκρογιαλιά, ἐκεῖ θ' αὐροῦμε τὸν Καπετὰν Πέτρο μετὰ τὴν βάρκα του, θὰ μποῦμε μέσα, και ὅταν βγοῦμε ὅτ' ἀνοιχτὰ, τότε . . . ὅπου μᾶς εὕρουν ἄς μᾶς πιᾶσουν. . .

Ταῦτα εἰπὼν ἐτοποθέτησεν ἀσφαλῶς ἐν τῇ ἀγκάλῃ του τὴν Ξανθὴν και ἔλαβε τὸν ὑποδειχθέντα δρόμον. Οἱ σύντροφοί του τὸν ἠκολούθησαν και μετ' ὀλίγον ἐντὸς τῆς ξηρᾶς κοίτης τοῦ ποταμοῦ δὲν ὑπῆρχεν εἰμὴ τὸ πτώμα τοῦ Φώτου ἐντὸς λίμνης αἵματος.

Καθ' ὃν χρόνον τοιαῦτα διεδραματίζοντο ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ ξηροῦ χειμάρρου ἐν ἀποστάσει ὀλίγων δεκάδων βημάτων εἰς καμπὴν τινὰ τῆς στενῆς ἀτραποῦ, ἐφ' ἧς συνηντήσαμεν πρὸ μικροῦ τὸν ἀτυχῆ Φῶτον μετὰ τῆς συζύγου του, ἐβάδιζον παραπλευρῶς ἐπανερχόμενοι ἐκ τοῦ ἀγροῦ οἱ νεώτεροι αὐτοῦ ἀδελφοί, ὁ Λάμπρος και ὁ Θανάσης.

— Σὰν νά ἀκούω φωναῖς, λέγει αἰφνης μετ' ἀνησυχίας ὁ Λάμπρος πρὸς τὸν Θανάσην.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο. . .

— Μὴν ἐπαθάν τίποτε ὁ Φῶτος και ἡ Ξανθὴ. . .

— Τί θέλεις νά πάθουν. . .

— Νά σοῦ εἰπῶ σήμερα εἶδα αὐτὸν τὸν ἄτιμο τὸν Ἀράπην και κρυφομιλοῦσε μὲ τὸν Κουλοχέρην και μὲ τὸν Ἀνοιχτομάτη. . . και αὐτὸ μοῦ δίνει ὑποψίας.

— Ἀς τρέξωμε νά ἰδοῦμε τί τρέχει. . .

— Ἀς τρέξωμε. . .

Και οἱ δύο νέοι ἤρχισαν νά τρέχουν δι' ὅλης τῆς ταχύτητος τῶν ποδῶν των κατὰ μῆκος τῆς ἀτραποῦ. Ἐφθασαν εἰς τὴν κοίτην τοῦ χειμάρρου και κατήλθον εἰς αὐτήν. Ἐκεῖ παρὰ τὸν κορμὸν γηραιᾶς πλατάνου διέκρινον ὄγκον τινὰ μέλανα ἐπλησίασαν ἀνησυχῶς και τῇ βοήθειᾳ τῶν ἀμυδρῶν ἀκτίνων, ἃς ἡ φθίνουσα σελήνη ἠκέντιζε διὰ τῶν λιποφύλλων κλάδων ἀνεγνώρισαν τὸ πτώμα τοῦ ἀτυχοῦς αὐτῶν ἀδελφοῦ. Ὁ νεαρὸς Θανάσης ἐγονάτισε και ἤρχισε νά ὀλολύξῃ. Ἀλλ' ὁ Λάμπρος τὸν διέταξε νά ἐγερθῇ και εἶπε διὰ φωνῆς σταθερᾶς:

— Ἀδελφε, τώρα δὲν εἶναι καιρὸς διὰ κλάμματα. Πρέπει νά ἐκδικηθῶμε τοὺς φονιάδες και νά σώσουμε ἀπὸ τὰ χέρια τους τὴν νύφη μας, τὴν ὁποῖαν βέβαια θὰ ἐπῆραν μαζὺ τους.

Ὁ Θανάσης ἠγέρθη και ἠκολούθησε τὸν ἀδελφόν του. Ἐζήτησαν ἐπὶ τῆς ὑγρας γῆς τῆς ἀντίπεραν ὄχθης ψηλαφῶντες τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν τῶν δολοφόνων, και ἐξήτασαν ἐπιμελῶς τοὺς παραμερισθέντας κλάδους τῶν δένδρων. Εἶτα ὁ Λάμπρος εἶπε:

— Ἀς μὴ χάνωμεν καιρὸν εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐπῆραν αὐτὸν τὸν δρόμον. . .

Πάραυτα δὲ οἱ δύο ἀδελφοὶ ἤρχισαν νά τρέ-

χουν πάλιν ὡς δορκάδες ἢ ὡς ἄνεμος χειμῶνος.

Ὁ Λάμπρος δὲν εἶχεν ἀπατηθῇ λέγων: Ἐἴμαι βέβαιος ὅτι ἐπῆραν αὐτὸν τὸν δρόμον. Μετὰ δέκα περίπου λεπτὰ ἐφθασαν ἔξω τοῦ δάσους ἐντὸς μικρᾶς κοιλάδος, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας ἠπλοῦτο πράσινον και μισματικὸν τέλεσμα. Ἐκεῖ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ τέλεματος διέκριναν ἐν τῷ σκότει τρεῖς μαύρας σκιᾶς, ὧν ἡ μεσσία ἐφαίνετο φέρουσα φορτίον τι.

— Αὐτοὶ εἶναι, ἐψιθύρισεν ὁ Λάμπρος σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ Θανάση, ὅστις ἐζήτησεν ἐν τῷ σελαλήφω του τὸ πιστόλιόν του.

Αἱ μέλανεσ σκιᾶς ἦσαν πράγματι, ὁ Κουλοχέρης, ὁ Ἀράπης και ὁ Ἀνοιχτομάτης. Ἀκούσαντες βήματα ἐπισθέντων οἱ τρεῖς δολοφόνοι ἐστράφησαν, και ἐν τῇ περιστροφῇ ταύτῃ ὁ μὲν Ἀράπης φέρων τὴν Ξανθὴν ἔμεινεν ὀλίγα βήματα ὀπίσω, ὁ δὲ Κουλοχέρης και ὁ Ἀνοιχτομάτης ἐπροχώρησαν πρὸς τοὺς δύο νέους. Ὁ Λάμπρος εὐρέθη ἀντικρὺ τοῦ Κουλοχέρη και ὁ Θανάσης ἀντικρὺ τοῦ Ἀνοιχτομάτη.

— Σφάζετε τοὺς παιδιὰ, εἶναι τ' ἀδέλφια τοῦ Φώτου, ἀνέκραξεν ὁ Ἀράπης διὰ φωνῆς ὑποτρεμούσης.

Δύο πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν ἐν τῇ σιωπῇ τῆς νυκτὸς και δύο σφαῖραι ἐσύριζαν κατ' ἀντιθέτους διευθύνσεις. Ὁ Κουλοχέρης ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ Λάμπρου και ὁ Θανάσης κατὰ τοῦ Ἀνοιχτομάτη. Ἡ σφαῖρα τοῦ Κουλοχέρη διήλθε πλησίον τοῦ δεξιοῦ ὠτὸς τοῦ Λάμπρου και ἐχάθη εἰς τὸ κενόν· ἀλλ' ἡ σφαῖρα τοῦ Θανάση ἐβύθισθη εἰς τὸν ἀριστερὸν ὦμον τοῦ Ἀνοιχτομάτη, ὅστις ἐτράπη εἰς φυγὴν. Ὁ Θανάσης μεθυσθεὶς ὑπὸ τῆς πάλης τὸν κατεδίωξε σείων τὸν λαιμὸν του, και μετ' ὀλίγον ἐγένοντο ἄφαντοι και οἱ δύο ἐπισθεν τῶν θάμνων και τῶν κορμῶν τῶν πευκῶν. Βλέπων ὁ Κουλοχέρης ὅτι ἡ σφαῖρά του ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ της ἐπετέθη κατὰ τοῦ Λάμπρου διὰ τῆς μαχαίρας του· ἀλλ' ὁ Λάμπρος δι' ἐπιδεξιὴν ἐλιγμῶν ἀπέφυγε τὰ κτυπήματά του και αἰφνης πίπτων ἐπὶ τῶν γονάτων ἐβύθισε τὸ ἐγγχειρίδιόν του εἰς τὰ στήθη τοῦ ἀντιπάλου του. Ὁ Κουλοχέρης ἐκλονήθη και ἔπεσε νεκρὸς ἐντὸς λόχμης ἀκαληφῶν και βάτων.

Τότε εὐρέθησαν μόνοι και ἀντιμέτωποι ὁ Ἀράπης και ὁ Λάμπρος. Καὶ οἱ δύο ἐσκέπτοντο ὅτι πρέπει ν' ἀπαλλαγῶσιν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, διότι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὸ ἄγνωστον ἀποτέλεσμα τῆς μεταξὺ τῶν Ἀνοιχτομάτη και Θανάση πάλης ἠδύνατο νά θέσῃ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον ἀντικρὺ δύο ἐχθρῶν. Ὁ αἰμοχαρὴς Ἀράπης ἀφῆκε κατὰ γῆς τὴν Ξανθὴν, ἣν μέχρι τοῦδε ἐβάσταζεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἔσυρεν ἐκ τῆς ζώνης του πιστόλιον και ἐπυροβόλησεν. Εἶχε σκοπεύσει εἰς τὸ μέτωπον και ἦτο δεξιὸς σκοπευτής. Εὐ-

τυχώς ή κεφαλή του Λάμπρου εστράφη όρμεμ-
φύτως και ή φονική σφαίρα διήλθε παρά τόν α-
ριστερόν αὐτοῦ κρόταφον καψάλισασα μόνον τήν
πυκνήν αὐτοῦ κόμη. Τότε όρμησαν ό εἰς κατά
τοῦ άλλου με άνέκφραστον λύσσαν πάλλοντες
τάς μαχαίρας των. Η πάλη ύπῆρξε βραχυχρο-
νιος, αλλά φοβερά. Δι' επιδεξιού περιστροφῆς
διήλθονεν ό Αράπης τό εγχειρίδιόν του κατά
τοῦ στήθους τοῦ Λάμπρου πρὸς τό μέρος τῆς
καρδίας, άλλ' ό Λάμπρος έθωράκισε τό στήθος
του διά τοῦ αριστεροῦ του βραχίονος και τό εγ-
χειρίδιον τοῦ αντιπάλου του άντι νά βυθισθῇ εἰς
τήν καρδίαν του έσχισε μόνον ακινδύνως τό
κρέας τῶν μύνων αὐτοῦ. Ταῦτοχρόνως δέ ή ο-
ξειά του μάχαιρα απέκοψε δι' ενός κτυπήματος
τόν λαρυγγα τοῦ δολοφόνου. Ο Αράπης ήσθάνθη
τά γόνατά του καμπτόμενα, έτάνυσε τάς χει-
ρας, και έπεσεν ύπτιος έντός τοῦ έπισθεν αὐ-
τοῦ άπλουμένου τέλματος, ένθα εξέχυσσε τήν
βορβορώδη αὐτοῦ ψυχήν έντός τῶν βορβορωδῶν
υδάτων.

Ο Λάμπρος ήτοιμάζετο νά δράμῃ εἰς βοή-
θειαν τοῦ Θανάση, ότε ήκουσεν αὐτόν κρά-
ζοντα :

— Λάμπρε, Λάμπρε. . .
— Έδῶ, άδελφέ μου. . .
— Εἶσαι ζωντανός ;
— Ζωντανός, ό Θεός με έβόήθησε. . .
— Κ' έγώ τόν τελείωσα τό φονιά, κάτω έ-
καῖ στα πεῦκα. . .

Ο Λάμπρος έδωσε τήν έλαφράν αὐτοῦ πλη-
γήν, έπλησίωσε τήν κατακειμένην Ξανθήν, τήν
έλαβεν εἰς τάς άγκάλας του και εἶπεν εξέτάζων
τούς παλμούς τῆς καρδίας τῆς :

— Δέν έχει τίποτε, μόνον λιγοθυμισμένη εἶ-
ναι. Τώρα, Θανάση πρέπει νά περάσωμε πάλι
ἀπὸ τῆ ρεμματιά, νά φορτωθῇς τόν δυστυχι-
σμένο μας τό Φῶτο, και νά πάμε γλήγορα 'στό
σπῆτι νά κυττάξωμε τήν Ξανθή' δέν πρέπει νά
μείνῃ πολὺ ὥρα λιγοθυμισμένη' έδῶ δέ βρίσκε-
ται οὔτε μία σταλαγματιά καθαρὸ νερό.

— Αχ ! άδελφέ μου, άνέκραξεν ό Θανάσης
δολούζων, τώρα εύλογῶ τό Θεὸ ποῦ 'μας πῆρε
τῇ μάννα μας και τόν πατέρα μας. . . Τί φαρ-
μάκι θά τοῦς έπότιζεν ό θάνατος τοῦ Φῶτου. . .

Ο Λάμπρος δέν άπήντησεν, αλλά δύο θα-
λερά δάκρυα εκυλίσθησαν κατά μήκος τῶν ή-
λιοκαυμένων αὐτοῦ παρειῶν.

Μετ' ὀλίγον, οἱ δύο άδελφοί, φέροντες ό μὲν
τήν λειπόθυμον Ξανθήν, ό δέ τό πτώμα τοῦ
Φῶτου εβάρδιζον σιωπηλοί και κατηφεῖς διά τῶν
δασυφύλλων πλατάνων πρὸς τό χωρίδιον αὐ-
τῶν. Η σελήνη εἶχε δύσει και τό σκότος εἶχε
γείνει βαθύτερον. Πέραν δέ εἰς τά βάθη τῆς νυ-
κτός άντήχει άπαίσιος και σαρμαστική ή φωνή
τῆς γλαυκός.

— Η κουκκουβάγια. . . έφέλλισεν ό Λάμ-

προς ὡς άναμνησκόμενος παλαιᾶς ιστορίας.
— Η γύφτισσα. . . προσέθηκεν ό Θανάσης
και έρρίγησε.

Γ'

Μίαν ὥραν μετὰ τό μεσονύκτιον τῆς φοβερῆς
εκείνης νυκτός ής άφηγήθημεν άνωτέρω τά τρα-
γικά συμβάντα, έντός τοῦ οικίσκου τοῦ άτυχοῦς
Φῶτου έκαιτο ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ακίνητος και
άναισθητος ή ὥραία Ξανθή.

Προσκληθεῖς ό Ιατρός τοῦ χωρίου άπεφάνθη
άπελπιστικῶς περὶ τῆς καταστάσεώς τῆς. Κατὰ
τά φαινόμενα εἶχε πάθει εἰδός τι συγκοπῆς.

Άμυδρά λυχνία έρώτιζε τό πενιχρόν δωμά-
τιον. Περὶ τήν κλίνην τῆς νεαρῆς γυναικός έ-
κλαιον και ὠδύροντο ό πατήρ αὐτῆς και ή μη-
τηρ μετὰ τῶν πρὸ μικροῦ τοσοῦτον ήρώτικῶς ύ-
πὲρ αὐτῆς άγωνισθέντων άδελφῶν τοῦ συζύ-
γου τῆς.

Αἴφνης ή επιθάναντος άνεπήδησεν ἐπὶ τῆς κλί-
νης τῆς, τό έσθεσμένο βλέμμα τῆς προσηλώθη
σπινθηροβόλον ἐπὶ τῆς άρχαίας εἰσοφῆς και
τά ξηρά χεῖλη τῆς ήνοίγησαν 'να προφέρωσι
τάς άκολούθους άσυναρτήτους λέξεις :

— Τό Φῶτο. . . τόν έμαχαίρωσε. . . ό Α-
ράπης. . . ή κουκκουβάγια. . . ή γύφτισσα. . .
Α ! . . .

Μετὰ τοῦς λόγους τούτους έρρηξεν άγρίαν
κραυγήν και επανέπεσε βαρεῖα ἐπὶ τῆς κλίνης.
Ητο νεκρά.

Δ'

Τήν επαύριον ὅλοι οἱ άφελεῖς χωρικοί, οἵτι-
νες πρὸ τινων μηνῶν εἶχον έορτάσει διά χορῶν
και άσμάτων τοῦς γάμους τοῦ Φῶτου και τῆς
Ξανθῆς, ήκολούθησαν κατηφεῖς και δακρύοντες
τά δίδυμα αὐτῶν φέρετρα μέχρι τῆς τελευταίας
τῶν κατοικίας.

Ο Λάμπρος και ό Θανάσης δικασθέντες ὑπὸ
τοῦ κακουργιοδικείου Χαλκίδος διά τόν φόνον
τοῦ Αράπη, Κουλοχέρη και Άνοιχτομμάτη, ή-
θωώθησαν παμψηφεῖ.

ΙΩ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΠΕΡΙ ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΥ

Ο φωνογράφος οὐδέν εἶναι ή μεταλλινός κύ-
λινδρος, ὡς εκείνον περίπου εἰς ὃν εψήνομεν τόν
καφέν, κατά τόν αὐτόν τρόπον διά χειρίδος
περὶ έαυτόν στρεφόμενος, αλλά και οὔτως ὥστε
νά προχωρῇ παραλλήλως τῷ άξόνι του. Περι-
λίσσεται δέ διά λεπτοῦ μεταλλοχάρτου, αὐτοῦ
εκείνου δι' οὗ συνήθως τυλίσσονται εύῶδη σα-
πῶνια ή ζαχαρωτά, και εγγύτατα τῆς μιᾶς τῶν
πλευρῶν αὐτοῦ ὑπάρχει, καθέτως εἰς αὐτόν
προσηρμοσμένος, χωνοειδής τις σωλήν, εἰς οὗ τήν
πρὸς τόν κύλινδρον ὀπήν εἶσι κεκολλημένος και
καλῶς τεταμένος χάρτης' μεταξὺ δέ τοῦ χάρ-
του και τοῦ κυλίνδρου κρέμαται μικρὰ μεταλλί-
νη βελόνη, ής ή άκίς, άμβλεία οὔσα, άποτελεῖ

στίγματα ἐπὶ τοῦ μεταλλοχάρτου, ὁσάκις τόν
έγγιζει.

Γνωστόν εἶναι ἐκ τῆς φυσικῆς ὅτι ό ήχος οὐ-
δέν έτερον εἶναι ή παλμός τις παραγόμενος ἐκ
τῆς συγκρούσεως ήχηρῶν σωμάτων ἐν τῷ αέρι,
και ανάλογον προκαλῶν παλμόν τοῦ ακουστικοῦ
ὀργάνου' ή δέ διάφορος τῶν παλμῶν ιδιότης
παράγει και τῶν ήχων τήν διαφοράν. Παρατη-
ρήθη φέρ' εἰπεῖν ὅτι ὅσοι συχνότεροι εἰσιν οἱ παλ-
μοί ἐν τινι χρονικῷ διαστήματι τόσον ὀξύτερον
τόνον παράγουσιν. Οὔτως ἂν ὑποτεθῇ ὅτι 300
παλμοὶ τοῦ αέρος ἐντός δευτερολέπτου παρά-
γουσι τόν μουσικόν τόνον ρα, 405 παλμοὶ ἐν-
τός τοῦ αὐτοῦ χρονικοῦ διαστήματος θά παρα-
γάγωσιν ἴσως τόν τόνον σό.λ, και 500 τόν τό-
νον λα. Και πάλιν ἂν προφερομένης μιᾶς φωνῆς,
ό άήρ πάλληται ἐφ' ενός δευτερολέπτου, προ-
φερομένης δέ άλλης, ἐπὶ δύο, ή δευτέρα εἶναι
μακροτέρα τῆς πρώτης. Τέλος τὸ έντονον ή αἴ-
τιον τῆς φωνῆς εξαρτᾶται ἐκ τῆς μείζονος ή έ-
λάσσονος σφοδρότητος ή βαθύτητος τῶν παλμῶν.

Παρατηρήθη λοιπόν ὑπὸ τοῦ ἐν Αμερικῇ Έ-
δισῶνος ὅτι αἱ δόνησεις τοῦ αέρος, προσβάλλου-
σαι τεταμένον χάρτην ή άλλην λεπτήν μεμβρά-
νην, κινουσιν αὐτήν, ακριβῶς ἐπ' αὐτήν επανα-
λαμβανόμεναι, και τοσοῦτον αἰσθητῶς, ὥστε έ-
κάστη δόνησις τῆς μεμβράνης ή τοῦ χάρτου,
δύναται νά κινήσῃ τήν έφαπτομένην τῆς επιφα-
νείας αὐτοῦ μικράν ακίδα, ήτις ἀνά πᾶσάν τῆς
κίνησιν, άρα διά πάντα παλμόν τοῦ αέρος, κεν-
τᾷ έλαφρῶς τόν μεταλλοχάρτην, ὅστις περιβάλλει
τόν πλησιέστατα αὐτῆς περιστρεφόμενον
κύλινδρον. Οσοι λοιπόν παλμοὶ τοῦ αέρος, το-
σαῦτα στίγματα ἐπὶ τοῦ μεταλλοχάρτου.

Αφ' οὗ λοιπόν παύσωσιν οἱ παλμοί, δηλαδή
οἱ ήχοι οἱ παράγοντες αὐτοῦς, ἂν ό στιχθεῖς
ὑπ' αὐτῶν κύλινδρος μετατεθῇ οὔτως ὥστε ή
βελόνη ν' αντιστοιχῇ εἰς τήν άρχήν τῶν στιγ-
μάτων, και ἂν άρχίσῃ νά στρέφεται πάλιν ὡς
έστρέφετο ὅτε έδέχθη τά στίγματα, ή άκίς τῆς
βελόνης θέλει εισέρχασθαι εἰς έκαστον τῶν στιγ-
μάτων, και τίθεσθαι οὔτως εἰς κίνησιν, ή δέ κί-
νησις αὐτῆς μεταδίδεται εἰς τόν χάρτην ὃν αὐ-
τή έγγιζει, τοῦ χάρτου δ' ή δόνησις δονεῖ τόν
αέρα, ὥστε αντιστρόφως τά στίγματα τά παρα-
χθέντα ἐκ τῶν παλμῶν τοῦ αέρος διά τοῦ χάρτου
και τῆς βελόνης, ήδη διά τῆς βελόνης και τοῦ
χάρτου παράγουσιν αὐτά εἰς τόν αέρα παλμούς,
οἵτινες ήπτονται τοῦ ακουστικοῦ ήμῶν τυμπάνου
και γίνονται ακουστοί. Ἄν φέρ' εἰπεῖν ό πρῶ-
τος εκφωνηθεῖς ήχος παρήγαγε 300 παλμούς
έντός τοῦ δευτερολέπτου (ή διαρκέσας 1/10 τοῦ
δευτερολέπτου ἂν παρήγαγε 30 παλμούς), ό
δεύτερος ἐπὶ τοῦ 1/10 τοῦ δευτερολέπτου 40
και ό τρίτος 50, ήτον λοιπόν κατά τήν άνωτέ-
ρω ὑπόθεσιν, ό πρῶτος ρα, ό δεύτερος σό.λ, ό
τρίτος λα, τότε και ἐπὶ τοῦ μεταλλοχάρτου 30

στίγματα παρήγαγεν ό πρῶτος, 40 ό δεύτερος,
50 ό τρίτος, και έπομένως ισάριθμοι εἰσονται οἱ
ἐπὶ τῆς δευτέρας στροφῆς τοῦ κυλίνδρου πα-
ραχθησόμενοι παλμοὶ τῆς βελόνης, τοῦ χάρτου,
τοῦ αέρος και τοῦ ακουστικοῦ τυμπάνου, και
κατά συνέπειαν τοῦτο θέλει πάλιν αντληθῇ
τῶν τόνων ρα, σό.λ, λα. Ἄν προσέτι ό πρῶτος
τόνος διαρκέσῃ ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον, οἱ δύο άλλ-
λοι ἐπὶ ήμισυ έκαστος, τότε τὸ ρα εἴναι μα-
κρότερον τοῦ σό.λ και τοῦ λα και οἱ τρεῖς τόνοι
ὁμοῦ άποτελέσουσι τόν μετρικόν δάκτυλον. Ἄν
τέλος εἰς ἐξ αὐτῶν, έστω ό δεύτερος, προφερθῇ
δυνατώτερα, οἱ παλμοὶ οὗς θέλει παραγάγει έ-
σονται ισχυρώτεροι, και τά στίγματα ἐπὶ τοῦ
μεταλλοχάρτου βαθύτερα, άρα, τ' άνάπαλιν, ή
κίνησις τῆς εἰς αὐτά εισερχομένης βελόνης με-
γαλειτέρα, και έπομένως οἱ ὑπ' αὐτῆς προκα-
λούμενοι παλμοὶ τοῦ χάρτου, τοῦ αέρος, τοῦ α-
κουστικοῦ τυμπάνου, και ό παραχθησόμενος ή-
χος ισχυρώτερος.

Οὔτος εἶναι ό ὀργανισμός τοῦ φωνογράφου,
ὅστις παράγει κατά τὸ μάλλον ή ήττον ακρι-
βῶς πάντα τά πάθη τῆς φωνῆς. Ἄλλ' ἐν μένει
τό δυσεξήγητον' τίς τῶν παλμῶν ιδιότης παρά-
γει τήν διαφοράν τοῦ ήχου τῶν φωνηέντων, εἴτε
καθαρῶν, εἴτε συνδυαζομένων μετὰ συμφῶνων ;
Περὶ τούτου διάφορα έγνωμάτευσαν οἱ φυσιοδί-
φαι, ιδίως τήν ὑπόθεσιν ὅτι ή τῆς προφορᾶς αὐ-
τῶν διαφορά εξαρτᾶται ἐκ τοῦ διαφόρου συν-
δυασμοῦ ὀξύτητος συμπεπλεγμένων τόνων ή
ταχύτητος τῶν παλμῶν, κατ' αναλογίας τῶν
διά τριῶν ή διά πέντε ή άλλων άποστάσεων ἐν-
τός τῆς διά πασῶν, παντοίως συμπλεκομένων.
Ἄλλ' ή ικανῶς αὕτη σκοτεινὴ έρμηνεία εἰς οὐδέν
άσφαλές στηρίζεται πείραμα, και ἐξ έναντίας ή
διευκρίνησις αὐτῆς εἶσι κάχημα τοῦ φωνογρά-
φου, ὅστις έκάστης φωνῆς δίδει οὔτως εἰπεῖν τόν
μαθηματικόν τόνον, χαράττων αὐτόν διά στιγ-
μῶν κατά τὸ μάλλον ή ήττον πυκνῶν και μάλ-
λον ή ήττον συνεχῶν και βαθέων.

Ἄλλο ιδίωμα τοῦ φωνογράφου εἶναι ὅτι ἂν
ό κύλινδρος, ὅταν πρόκηται νά παραγάγῃ τήν
φωνήν, στραφῇ ταχύτερον ή βραδύτερον παρ' ὅ τι
παρήγαγε τά στίγματα, ή επαναλαμβανόμενη
φράσις άποβαίνει ὀξύτερα ή βραδυτέρα τῆς άρχι-
κῶς εκφωνηθείσης, διότι τά στίγματα και οἱ
παλμοὶ αντιστοιχοῦσιν ἐν τῇ πρώτῃ περιστάσει
εἰς βραχύτερον χρόνον, ήτοι εἰσιν ἀνάλογως πυ-
κνότεροι, και τούναντίον ἐν τῇ δευτέρᾳ.

Και άπρόσιτος μὲν δέν εἶναι ό φωνογράφος
παντάπασις εἰς τά μὴ «υπεργειλῇ θαλάντια»
ἐξ έναντίας εἶναι μηχανὴ άπλουστάτη και εύω-
νοτάτη. Ἄλλὰ μέχρι τοῦδε τοῦλάχιστον άκόμη
δέν ανταποκρίνεται εἰς ὅσα οἱ εύφραγαστότεροι
ἀπ' αὐτοῦ άπαιτοῦσιν. Οὔτε τοῦ ῥήτορος οὔτε
τοῦ ποιητοῦ τ' άριστουργήματα, οὔτε τῆς ὁμοι-
οῦ τά μέλη και τοῦς λαρυγγισμούς δύναται νά

διατηρήσει, αλλά μόνον ὅτι τῷ εἰπῇ τις εἰς τὸ αὐτίον του, δηλαδή εἰς τὸν χωνοειδῆ σωλῆνα τὸν παρὰ τὸν κύλινδρον.¹

Προσέτι δὲ ἡ δύναμις τῆς προφορᾶς ἐλαττοῦται διὰ τῆς ἐπαναλήψεως, διότι τὰ στίγματα ἀμβλύνονται κατ' ὀλίγον καὶ δὲν παράγουσιν ἐπίσης σφοδρὰς τὰς δονήσεις ὡς κατ' ἀρχάς.

Ὁ φωνογράφος εἶναι ἡ ἐπιστημονικὴ πραγματοποίησις τοῦ μύθου τοῦ κουρέως, ὅστις ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν βόθρον ὅτι ὁ Μῆδης εἶχεν ὄνου, καὶ μετὰ ταῦτα ἐφύησαν κάλαμοι ἐπαναλαμβάνουσαι μεγαλοφώνως τὸ μυστικόν. Ὡ! ἂν ὑπῆρχεν ἐπὶ τῶν ἀρχαίων, καὶ μίαν μόνην φράσιν του τῷ ἐνεπιστεύετο ὁ Δημοσθένης, δὲν θὰ μᾶς ἐξέσχίζον σήμερον τὰ ὦτα οἱ Ἑρᾶσμοι τῆς Εὐρώπης διὰ τῆς ἀνεράστου αὐτῶν προφορᾶς, δι' ἧς καταστρέφουσι τὴν Ἑλληνικὴν.²

¹Εν Βερολίῳ.

Ρ.

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΟΥ ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ

Εἰκὼν.

I

Γνωρίζετε τὸν κήπον τοῦ κλαυθμῶνος; Παράδοξος ἐρώτησις! Πάντες τὸν γνωρίζουσι, καὶ ὀφείλουσι νὰ τὸν γνωρίζωσιν, ἀφοῦ εἶναι τὸ προσφιλένδιον τῆς πλειονότητος τοῦ ἔθνους, ἢ ἀποτελοῦσιν οἱ ὑπάλληλοι καὶ οἱ παυσανίαι.—Ἐντούτοις ἂς ἐπιτραπῇ ἡμῖν νὰ χαράξωμεν λέξεις τινὰς περὶ τοῦ κήπου τούτου χάριν τῆς εὐαρίθμου μειονότητος, τῶν μοχθοῦντων δηλ. καὶ φορολογουμένων, διότι πιθανὸν οὗτοι ἀμυδρὰς καὶ ἀσαφεῖς περὶ αὐτοῦ νὰ ἔχωσι γνώσεις.

II

Παρὰ τὸ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Σ. Ὑπουργεῖον ὅπερ, ὡς γνωστὸν, εἰς τοὺς κόλπους του καὶ τὸ Κεντρικὸν ἐγκλείει Ταμεῖον, τὸν μυστηριώδη τοῦτον λαβύρινθον, εἰς ὃν δύναται νὰ σὲ δδηγήσῃ καὶ νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὴν ὁδὸν φαιδρὸς καὶ εὐτυχίας, οὐχὶ μίτος τις Ἀριάδνης, ἀλλ' εὖνους καὶ ἀνταμειπτικῆς κλητῆρός τινος τοῦ Ὑπουργείου ἡ ὑπαλληλίσκου πρόθεσις, ἢ ἀνωτέρου τινὸς ὑπαλλήλου ἐπὶ τοῦ ἐντάλματος δι' ἐρυθροῦ μολυβδοκονδύλου συμβολικὸν σημεῖον... παρὰ τὸ Ὑπουργεῖον, λέγω, τῶν Οἰκονομικῶν ὑπάρχει κήπος τις ἡ μᾶλλον ὄασις κατάφυτος ἐξ αἰθαλλῶν δένδρων... Ἐκάστη γωνία ἔχει τὴν ἱστορίαν της, ἕκαστον δένδρον τὰς ἀναμνήσεις του... Ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν σκιὰν ἀναπαύονται οἱ

1. Ἀλλὰ καὶ ἡ δυσκολία αὕτη κατενικήθη, καὶ ἡ πληροφορεῖ ἡμᾶς ὁ κ. Παρβίλ ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ ἐπιφυλλίδι τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Σοφιστῶν», ὑπὸ τῆς κ. Ἐλίας Γρέυ, ἥτις κατεσκεύασε νέον φωνογράφον, ὃς τις δύναται καὶ ἐξ ἀποστάσεως μέτρων τινῶν νὰ ἀκούῃ, νὰ μεταγράψῃ, νὰ ἐπαναλαμβάνῃ εὐκρινῶς καὶ νὰ διατηρῇ κατόπιν τοὺς προφερόντας λόγους. Οὕτω δὲ ἔλπις ὑπάρχει ὅτι ἡ νηπιόχουσα εἰσέτι ἀνακάλυψις αὕτη μετ' οὐ πολὺ βελτιωθήσεται καὶ τελεοποιήθησεται ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐξ ἀπλῆς περιέργου θεάματος νὰ καταστῇ μηχανὴ πράγματι καὶ ἐπιτηδεῖα πρὸς παντοίας ἐπιτυχεῖς ἐφαρμογὰς. Σ. τ. Σ.

2. Βίβλ.

κατὰ τὰς μεσημβρινὰς ὥρας πηγαίνουσιν εἰς τὰ ὑπουργεῖα λόγῳ δημοσίου συμφέροντος πάντοτε. Ἐκεῖ, ἀνυπόμονοι τινες, λαβόντες ἐκ τοῦ ταχυδρομείου ἐπιστολὰς τὰς ἀναγινώσκουσι μειδιδόντες ἢ συνοφρυοῦμενοι, καγχάζοντες ἢ βλασφημοῦντες... Ἐκεῖ... ἔκει... ἔκει... Ἀλλ' ὁ κήπος οὗτος ἔχει καθιερωθῇ κυρίως καὶ προορισθῇ διὰ τοὺς ὑπαλλήλους καὶ παυσανίαις, τοὺς Οὐίγους, τούτους καὶ Τόρεις, τοὺς Καπουλέτας καὶ Μοντέγους τοῦ πρωτοτύπου ἐπὶ τῆς Ἀνατολῆς Βασιλείου... Ὁ κήπος οὗτος χρησιμεύει ὡς παυσίλυπον τῶν ὑπαλλήλων καὶ αὐξίλυπον τῶν παυσανίων, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων ἐπωνομάσθη κήπος τοῦ κλαυθμῶνος. Ἦδη, ἀναγνώστα, ἐν τὸς αὐτοῦ θὰ σὲ δδηγήσω....

III

Πέραν, πρὸς πένθιμόν τινα κυπάρισσον διηθύνετο ἀργῶ τῷ ποδὶ δμάς παυσανίων, ὅπως εἰς τὰ ἐκεῖ που καθίσματα τὰ ῥάθυμα αὐτῆς ἀναπαύσῃ μέλη... Ἡ ἀρχαία εὐκλεία καὶ ἡ ἐκπεσοῦσα εὐγένεια ἦτο ἐξωγραφισμένη ἐπὶ τῆς στάσεως, τῆς φωνῆς, καὶ τῆς ἰδιοτρόπου καὶ ἰδιορρυθμοῦ καλλιέργειας τῆς γενειάδος τῆς δμάδος ταύτης, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς μελαίνης ἐνδυμασίας, τετριμμένης ἤδη καὶ μαρμαίρουσας κατὰ τὰ γόνατα καὶ τοὺς ἀγκῶνας, πολλὰ δὲ καὶ πολλάκις ἐπιδιορθωθείσης... Τινὲς ἔφερον εἰσέτι ἐπίχρυσον ἄλυσιν ὥρολογίου, μὴ λαβοῦσαν εἰσέτι ἔνεκα τῆς εὐτελείας της τὴν τιμὴν νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ καὶ νὰ ἀντικαταστήσῃ παρὰ τινι τοκογλύφῳ τὴν κλονισθεῖσαν πίστιν τοῦ αὐθέντου της... Ἀλλ' ὑπῆρχεν εἰς τὴν ἄκρην αὐτῆς καὶ ὥρολόγιον; Τοῦτο ἂς μείνῃ μυστήριον. Σεβάσθητε τὸ ἀπόρρητον τῶν θυλακίων...

Εἰς ἐκ τῶν τῆς δμάδος ἦτο τέως βοηθὸς τῆς ἀστυνομίας, ἐκράτει εἰσέτι εἰς τὴν δεξιάν του ῥόπαλον καὶ ἔφερε πώγωνα ἐνούμενον μετὰ τοῦ μύστακος, ὅστις κατέληγεν εἰς αἰχμηρὰν καὶ δαξίαν ἄκρην· ὁ δεύτερος ἦτο τέως εἰρηνοδίκης τρίτης τάξεως, συνεπῶς καὶ πταισματοδίκης, ἐκτελῶν καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ υποθηκοφύλακος καὶ συμβολαιογράφου... Ὁ τρίτος ἦτο ὑπογραμματοῦς Πρωτοδικείου τινὸς, παυθεὶς, καὶ τοι ἔχων τὰ προσόντα τοῦ νέου νόμου καὶ ἀντικατασταθεὶς ὑπ' ἄλλου μὴ ἔχοντος ταῦτα, διότι ἐτόλμησε νὰ μὴ θελήσῃ νὰ ὑπογράψῃ ἀπόδειξιν μισθοῦ ἀνωτέρου ἐκείνου, ὃν πρᾶγματ, ἐλάμβανεν· οἱ λοιποὶ ἦσαν παυσανίαι μὲν καὶ αὐτοὶ, πλὴν ἄγνωστοι... Θέλετε νὰ μάθετε ἤδη καὶ τὰ ἀρχαῖα τῶν τριῶν φίλων ἡμῶν ἐπαγγέλματα; Ὁ πρῶτον βοηθὸς ἦτο ποτε ξυλουργός, δὲν ἐκέρδιζε ὅμως πολλά· ὁ βουλευτὴς τοῦ τόπου του ὑπεσχέθη νὰ τὸν διορίσῃ εἰς θέσιν τινὰ καὶ τὸν διώρισεν· πλὴν ὁ διορισθεὶς παύεται, παυθεὶς δὲ καὶ ἐξοικειωθείς πρὸς τὸ officium καὶ τὰ ἐκ

τούτου ἠθικὰ καὶ ὕλικα πλεονεκτήματα συνεπῶς καὶ πρὸς τὴν ὁκνηρίαν, ἀπομαθὼν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἐργάζεται πλέον, εἰσῆλθεν εἰς τὴν συντεχνίαν τῶν παυσανίων... Ὁ τέως Εἰρηνοδίκης ἦτο ἐμπειρὸς ἱατρός, διάσημος εἰς τὸ ἐξάγειν τραπεζίτας (δδόντας) καὶ τὸ ἐμβολιάζειν· ἐναγαγὼν οὗτος ποτὲ πελάτην του μὴ ἐννοοῦντα νὰ τὸν πληρώσῃ κατεθέλχθη ἐκ τοῦ ἀγερώχου ὕφους τοῦ Εἰρηνοδίκου, καὶ ἐκτοτε ὁ Εἰρηνοδικακὸς κώδων, ὡς ἄλλο τρόπαιον δὲν τὸν ἄφινεν ἥσυχον ἡμέραν καὶ νύκτα... Θεῖα ὅμως οἰκονομία βουλευτικῆς ἐκλογαὶ προὐκλήθησαν, ὁ δόκτωρ ἡμῶν ὑποστηρίζει μερίδα τινὰ ὑπερσχύσαν, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ, ὡς διὰ χημικῆς ἐνεργείας, νὰ τὸν μεταποιήσῃ εἰς Εἰρηνοδίκην, ἀφοῦ ὑπέστη ἀστεῖους τινὰς τύπους εἰρηνοδίκου, ἀφίσαντα μάλιστα καὶ ἐποχὴν διὰ τὴν ἐπὶ τῶν προσωρινῶν μέτρων εἰδικότητά του... Ὁ ὑπογραμματοῦς ἦτο ἀρχαῖος φοιτητὴς, καὶ εἶναι εἰσέτι.

Ἡ ἐκ γνωστῶν λοιπὸν καὶ ἀγνώστων συγκειμένη δμάς ἡμῶν ἐκάθησε... δυστυχῶς ὅμως ὁ ὑπηρετὴς τοῦ καφενεῖου τυχὼν ἐκεῖ που καὶ ἐκπλαγεὶς ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ των, τοὺς ἐπλησίασεν ἀποτεινὰς αὐτοῖς τὴν γνωστὴν ἐρώτησιν «τί διατάσσουσιν οἱ κύριοι;» Στενοχωρία τότε κατέλαβε πάντας καὶ ψυχρὸς ἰδρὼς διέβρεσε τὰ σώματα αὐτῶν διότι παρετήρησαν ἀλλήλους καὶ διέγνωσαν ὅτι οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ κατέχῃ ἐπαξίως τὸν τίτλον «δεκαροφόρου».—Καὶ ἐν τούτοις δὲν εἰργάζοντο, δὲν ἐξήσκουν οἱ ἐξ αὐτῶν δυνάμενοι τὸ ἐντιμὸν ἐπάγγελμά των, ἀλλ' ἀνέμενον τὴν πτώσιν τοῦ ὑπουργείου!—Μετὰ στιγμὴν σιγῆς ὁ τέως βοηθὸς, γενναϊότερος τῶν ἄλλων «Ἐ! καὶ τί θὰ τὸ κάμωμεν ἐδῶ, ἐφώναξεν ὀργίλως, κάθε στιγμὴν θὰ παίρνωμε;» «Ἐνόμισα ὅτι τόρα ἤλθατε», ἀπαντᾷ εὐσεβάστως ὁ ὑπηρετὴς ἔτοιμος νὰ ἀπέλθῃ. «Τὸ νόμισμά σου εἶναι κάλπικον, ἀπαντᾷ ὁ ποτὲ εἰρηνοδίκης, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀβάσιμον, ἀνυπόστατον, καὶ ἀπαράδεκτον» καὶ πάντες ἐγέλασαν καταγῶδως, ὁ δὲ ὑπηρετὴς ἀπῆλθε κινῶν τὴν κεφαλὴν του... Τότε ἤρξατο ἡ πολιτειακὴ συζήτησις, τότε ἐξέφρασαν τὰς ἀδιστακτοὺς ἐλπίδας των ὅς ἔχουσι περὶ τῆς ἀναρρήσεως τοῦ ἀρχηγοῦ των εἰς τὴν ἐξουσίαν—διότι εἰς ἀρχηγὸς εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ τοὺς συγκαταριθμῇ μετὰ τῶν ὁπαδῶν του—ὠμίλουν, ἐφώναζον, ἔχειρονόμουν...

IV

Ἀφῆνης ἡ συνδιάλεξις των διεκόπη, πάντες δ' ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου ἐνθα ὑπάρχει παρωδία τις ἀναβρυτηρίου, διότι ἐκεῖθεν ἐξῆλθεν ἐπιτακτικὴ καὶ βροντώδης φωνὴ ὑπαλλήλου ἐν ἐνεργείᾳ καλοῦντος συγχρόνως σχεδὸν τὸν παῖδα τοῦ καφενεῖου καὶ τοὺς ἐφημεριδωπάλας—λούστρους περὶ αὐτόν. Ὁ ὑπάλληλος ἔφερε καινουργὴ ἐνδυμασίαν, ἡ κόμη του ἔστειλε καὶ

διέχεεν εἰς τὰ περίξ δριμεῖαν κανέλλας ὁσμὴν, ἔλαθεν ἐφημερίδα πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ ἔτεινεν ἀγερώχως καὶ τοὺς δύο του εὐτραφεῖς πόδας πρὸς δύο λούστρους ἐπιληφθέντας εὐσυνειδήτως τῆς ἀνατεθέσης αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ δημοσίου προσώπου λειτουργίας... ὁ παῖς τοῦ καφενεῖου ἀστραπηδὸν μετεκόμισεν εἰς αὐτὸν καφέν, ναργκιλὲν, καὶ ψυχρὸν ὕδωρ ἀναφώνων εὐπειθῶς «Ὅριστε, Κύρ Νικολάκη». Ὁ ὑπάλληλος ἤρξατο ἐκτελῶν διφυῖς ῥόφημα, βευστὸν δηλ. καὶ ἀτμῶδες, οἱ δὲ παυσανίαι ἡμῶν ἀσκαρδαμυκτὶ καὶ ἐπιφθόνως προσέβλεπον αὐτόν, ἀναγνῶριζοντες ἐν αὐτῷ τὴν προσωποποίησιν τοῦ παρελθόντος των καὶ τὸ εὐελπι τοῦ μέλλοντός των Ἰνδαλμα· ὅτε δὲ ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐφημερίδος ἐτελείωσε καὶ ἀπελύθησαν οἱ στιλβῶνται τῆς ὑπηρεσίας των λαβόντες διχαστέαν δεκάραν, ὁ δὲ εὐτυχὴς τῆς ἡμέρας μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας ἀναθεὶς τὸ κύπελλον τοῦ καφέ κενὸν καὶ περιτυλίξας τὸν σωλῆνα τοῦ ναργκιλέ, ἐκάλεσε τὸν παῖδα εἰπὼν ὑπερηφάνως «ἴπαρε τα, αὐτὰ εἶναι ἴδικά μου», τῆς δμάδος ἡ ἀδημονία ἐκορυφώθη· «ὦ! πίστασις, πίστωσις, ἀνεφώνησεν ὁ τέως εἰρηνοδίκης, ὦ! ἀπατηλὴ τῶν πτωχῶν παρηγορία, καὶ σὺ, καὶ σὺ, διὰ τοὺς εὐποροῦντας ἐπλάσθης;» «Ποῖος ἐπὶ τέλους εἶναι αὐτός;» ἠρώτησεν ὁ πρῶτον ὑπογραμματοῦς! «δὲν τὸν γνωρίζεις; ἀπῆντησεν ὁ πρῶτον βοηθός, εἶναι ὁ Νικόλαος Χρηστοπρωτοπαπαντωνάκοπουλος. Τυχρὸς ἄνθρωπος! εἶχεν ὑποδηματοποιεῖον, καὶ ἐδόουλε νύκτα ἄνδρα τὸν ἐβοήθησεν ὁ Θεὸς καὶ τῶκλεισε καὶ νὰ ᾽τον... ἀλατποθηκάριος ἐν ἀδείᾳ μὲ πλήρεις ἀποδοχάς»...

Καὶ ἡγέρθησαν διότι ἡ θεὰ τοῦ ὑπαλλήλου καθίστατο αὐτοῖς ἀφόρητος.

«Πότε θὰ ἔλθωμεν καὶ ἡμεῖς στὰ πράγματα νὰ ἰδῇς πῶς κάνουν τὴν πόζα!» ἐξηκολούθησεν ὁ πρῶτον βοηθός, βήξας ἡχηρῶς, καὶ προηγήθη, εἰποντο δὲ οἱ λοιποί... Ἐβάδιζον, ἐβάδιζον, παραπαίοντες καὶ χασμῶμενοι, πᾶν ἄλλο δὲ διανοούμενοι νὰ πράξωσιν ἢ νὰ ἐργασθῶσι...

Καὶ ὁ ὑπάλληλος;

Ὁ ὑπάλληλος ἐρρόφα δεύτερον ναργκιλέ!! καὶ θὰ ῥοφᾷ ὥς ὅτου μετασκευασθεῖσα ἡ σιγὴν τιτλοφορήσῃ καὶ αὐτὸν διὰ τοῦ ἐπιβήματος τέως.

Ἰούνιος, 1878.

Δ. Γ. Κ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ τυχὼν δύναται νὰ κατακρίνῃ καὶ σκόψῃ ἔργον τι, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸ διορθώσῃ πρέπει νὰ ᾔη καλὸς ἐργάτης.

Ὑποδέχονται ἕκαστον κατὰ τὰ ἐνδύματα, ἅτινα φέρει, καὶ ἀποχαιρετῶσιν αὐτόν κατὰ τὸ πνεῦμα, ὅπερ ἔδειξε.

Ὁ χρυσὸς δοκιμάζεται διὰ τοῦ πυρὸς, ἡ γυνὴ

διά τοῦ χρυσοῦ, ὁ ἀνὴρ διὰ τῆς γυναικός. (Παροιμίαι γερμανικαί.)

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἀναλυτικαί τινες μέθοδοι ἐφαρμοζόμεναι ἐν ταῖς τέχναις καὶ τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ.

Βούτυρον τεχνητόν.—Ἀπὸ τίνος πλημμυρεῖ τὰς ἀγορὰς τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς τὸ πρὸ διετίας εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν ἐδωδίσμων εἰσαχθὲν τεχνητὸν βούτυρον. Ἐν Ἀμιλτον (Καναδᾷ) τῆς Ἀμερικῆς ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου ἐργοστασίου ἐξάγονται καθ' ἑκάστην 500 χιλιογρ. τοιοῦτου βουτύρου καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ, Γερμανίᾳ καὶ Γαλλίᾳ ἤρχισε νὰ ἐκτοπιζῇ τὸ γνήσιον.

Παρασκευάζεται δὲ ἐκ τῶν εὐτηκτοτέρων συστατικῶν τοῦ βοείου καὶ τραγείου στέατος, ὅσα δὲν δύνανται νὰ χρησιμοποιοῦνται εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν στεατικῶν λαμπάδων καὶ ὡς συγκαίμενον ἐκ τῶν αὐτῶν περίπου στοιχείων, οἷά εἰσι καὶ τὰ τοῦ γνήσιου βουτύρου, δὲν ἔχει τι ἐπιβλαβές ἢ χεῖρας αὐτοῦ, οὔτε ὑπὸ ὑγιεινῆς, οὔτε ὑπὸ οἰκονομικῆς ἔποψιν. Τὸ τεχνητὸν ὡς καὶ τὸ γνήσιον βούτυρον συνίστανται ἐκ στεατικῆς, φοινικικῆς καὶ ἐλαϊκῆς γλυκερίνης· τὸ δὲ ὕδωρ, ἡ τυρίνη καὶ τὸ γαλακτοσάκχαρον, ἅτινα ἐμπεριέχονται ἐν τῷ γνήσιῳ, δὲν ἐλλείπουσι καὶ ἐκ τοῦ τεχνητοῦ, διότι συναναμιγνύονται τὰ ὑπολείμματα τῶν μνησθέντων ἀνωτέρω στεάτων ἐπίτηδες μετὰ προσφάτου γάλακτος. Λαμβάνων δὲ τις ὑπ' ὅψιν ὅτι τὸ τεχνητὸν βούτυρον εἶναι ἀσυγκρίτως τοῦ γνήσιου εὐωότερον καὶ ὅτι τὴν σήμερον τὰ λίπη κατέχουσι μεγίστην σημασίαν ὡς πρὸς τὴν διατροφήν τοῦ ἀνθρώπου, ὁμολογεῖ ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος πρὸς περιστολὴν τῆς παραγωγῆς αὐτοῦ. Μόνον δὲ ἡ δι' αὐτοῦ νόθευσις τοῦ γνήσιου βουτύρου, ἥτις ζημιᾷ τοὺς καταναλωτὰς αὐτοῦ, παρέχει ἀφορμὴν πρὸς εὐλόγους ἐνστάσεις.

Τὸ τεχνητὸν βούτυρον παράγεται ἐκ τοῦ λευκοτέρου στέατος καὶ δὴ προτιμότερον ἐκ τοῦ περὶ τοὺς νεφροὺς λίπους. Τοῦ τοιοῦτου λίπους παρέχει κατὰ μέσον ὅρον μέτριος βοῦς 28 χιλιογρ. Ἐξαχθὲν ἐκ τῶν σαρκωδῶν μερῶν καὶ τοῦ κρέατος τήκεται τὸ νεφρικὸν λίπος, διηθεῖται διὰ λινῶν σάκκων καὶ ἐκτίθεται εἰς αὐτόματον ψύξιν, ὅτε ἐκ 50—55° ἐκκρίνεται ἡ δύσηκτος καὶ κατ' ἀκολουθίαν πρώτη πηγνυομένη στεατικὴ γλυκερίνη. Αὕτη μὲν ἀπομακρύνεται, ἐφαρμοζομένη εἰς τὴν λαμπαδοποιίαν, τὸ δὲ ῥευστὸν εἰσέτι ὑπόλοιπον τοῦ λίπους, ὅπερ μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω 28 χιλ. νεφρικοῦ λίπους ἀνέρχεται εἰς 16,5 χιλιογρ. καὶ καλεῖται ἐλαιομαργαρίνη, ἀποχύνεται εἰς ξυλίνας αὐλακὰς κεκλιμένας, ἐν αἷς κατ' ἀντίθετον φοράν ῥέει ψυχρὸν ὕδωρ. Οὕτω δὲ πλύνεται, πήγνυται μετ' ὀλίγον καὶ κατεργάζεται ἔπειτα μετὰ γάλακτος, εἰς δὲ προσετέθη, προκειμένου ν' ἀλισθῇ τὸ βούτυρον, καὶ ἄλας. Ἐξ 28 χιλ. ἀρχικοῦ λίπους

παρασκευάζονται τοιοῦτοτρόπως 18 χιλ. τεχνητοῦ βουτύρου.

Εἶναι δὲ τοῦτο ὑποκίτρινον, εὐχυμον καὶ διαλύεται ἐν τῷ στόματι ὅπως καὶ τὸ γνήσιον στερεῖται ὅμως τῆς εὐαρέστου ὁσμῆς καὶ χαρὰς κτηριστικῆς γεύσεως αὐτοῦ, ἐνέχει ὀλιγώτερον ὕδωρ καὶ ὀλιγώτερα τυρώδη συστατικά, τήκεται δὲ καὶ εἰς ταπεινότεραν θερμοκρασίαν, ἥτοι εἰς 28°, ἐνῶ τὸ γνήσιον τήκεται εἰς 33—36°, τοῦθ' ὕπερ ἀποτελεῖ καὶ μέσον ἀναγνωρίσεως καὶ διακρίσεως τῶν δύο εἰδῶν. Προκειμένου δὲ ν' ἀνακαλυφθῇ νοθεῖα τις τοῦ γνήσιου βουτύρου ὑπὸ τεχνητοῦ, τήκεται τὸ ὑποπτον βούτυρον καὶ διαθρέχεται δι' αὐτοῦ θρυαλλίς τις, ἥτις καὶ ἀνάπτεται. Ἀποσβεσνυομένης τῆς φλογὸς τοῦ γνήσιου βουτύρου δὲν αἰσθανόμεθα τότε ἐν τῷ ἐκ τῆς θρυαλλίδος καπνῷ πνιγνρὰν καὶ δυσάρεστον ὁσμὴν, ἐνῶ τὸ τεχνητὸν ἀναδίδει τοιαύτην, δάκρυα καὶ βῆχα προκαλοῦσαν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὁρολόγιον μυστηριώδες.

Τὸ μυστηριώδες ὁρολόγιον, ὅπερ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐφευρεθὲν, βλέπομεν σήμερον καὶ εἰς τινὰς ὁρολογιοποιοὺς τῶν Ἀθηνῶν, σύγκειται ἐξ ἀπλοῦ ὑαλίνου δίσκου ὑποθασταζομένου ὑπὸ κιονίσκου ἔχοντος τοὺς δείκτας κινουμένους ἀνευ τινὸς μηχανισμοῦ καταφανοῦς.

Τὸ ἐκκρεμὲς τοῦτο ὁρολόγιον συνίσταται ἐκ δύο δεικτῶν, τοῦ ὁροδείκτου καὶ λεπτοδείκτου, ἐστηριγμένων ἐν τῷ κέντρῳ δίσκου κρυσταλλίνου, ἐφ' οὗ εἶνε κεχαραγμένοι αἱ ὥραι καὶ τὰ λεπτά. Ἐκαστος δείκτης μόνος του κινεῖται περιτρεχῶν τὸν δίσκον καὶ δεικνύων καθ' ἑξῆς τὴν ὥραν καὶ τὸ λεπτὸν χωρὶς νὰ φαίνεται κινούμενος ὑπὸ μηχανισμοῦ τινος.

Τὸ μυστήριον τῆς πορείας τῶν δεικτῶν ἐνυπάρχει ἐν τινι συστήματι τροχῶν ὁρολογίου τεθειμένων ἐντὸς ἀντισηκώματος, ὅπερ ἔχει ἑκάστος δείκτης. Τὸ σύστημα τοῦτο τῶν τροχῶν ἐκτοπιζέει τεμαχίον πλατίνης μικρὸν μὲν, ἀλλὰ βαρύτατον, ὅπερ κυκλοφορεῖ οὕτω πως ἐν τῇ θήκῃ τῇ περικλειούσῃ τὸ ἀντισηκῶμα τοῦτο καὶ λαμβάνει διαφόρους θέσεις. Κατὰ τὰς διαφόρους δὲ ταύτας θέσεις τὸ βάρος τοῦ τεμαχίου τῆς πλατίνης, συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ βάρους τοῦ δείκτου, μεταδίδει εἰς τὸν δείκτην πάσας τὰς κλίσεις, αἵτινες εἶνε ἀναγκαῖαι ἵνα οὗτος τακτικῶς περιτρέχῃ τὸν δίσκον κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὥρῶν, ὡς πρέπει νὰ δείξῃ. Τοιοῦτος ἀπλοῦς κατασκευῆς μηχανισμὸς τοῦ μυστηριώδους τοῦτου ὁρολογίου, ὅπερ κατὰ τὸ λέγειν τῶν εἰδότην εἶνε μία τῶν ὥραιότερων ἐπινοήσεων τῆς νεωτέρας βιομηχανίας.

Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

1. Δείκτον ἑνὸς βιομηχανικοῦ.

ΑΘΗΝΗΣ.—ΤΥΠΟΙΣ ΒΑΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΙΑΣ, ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, 13.